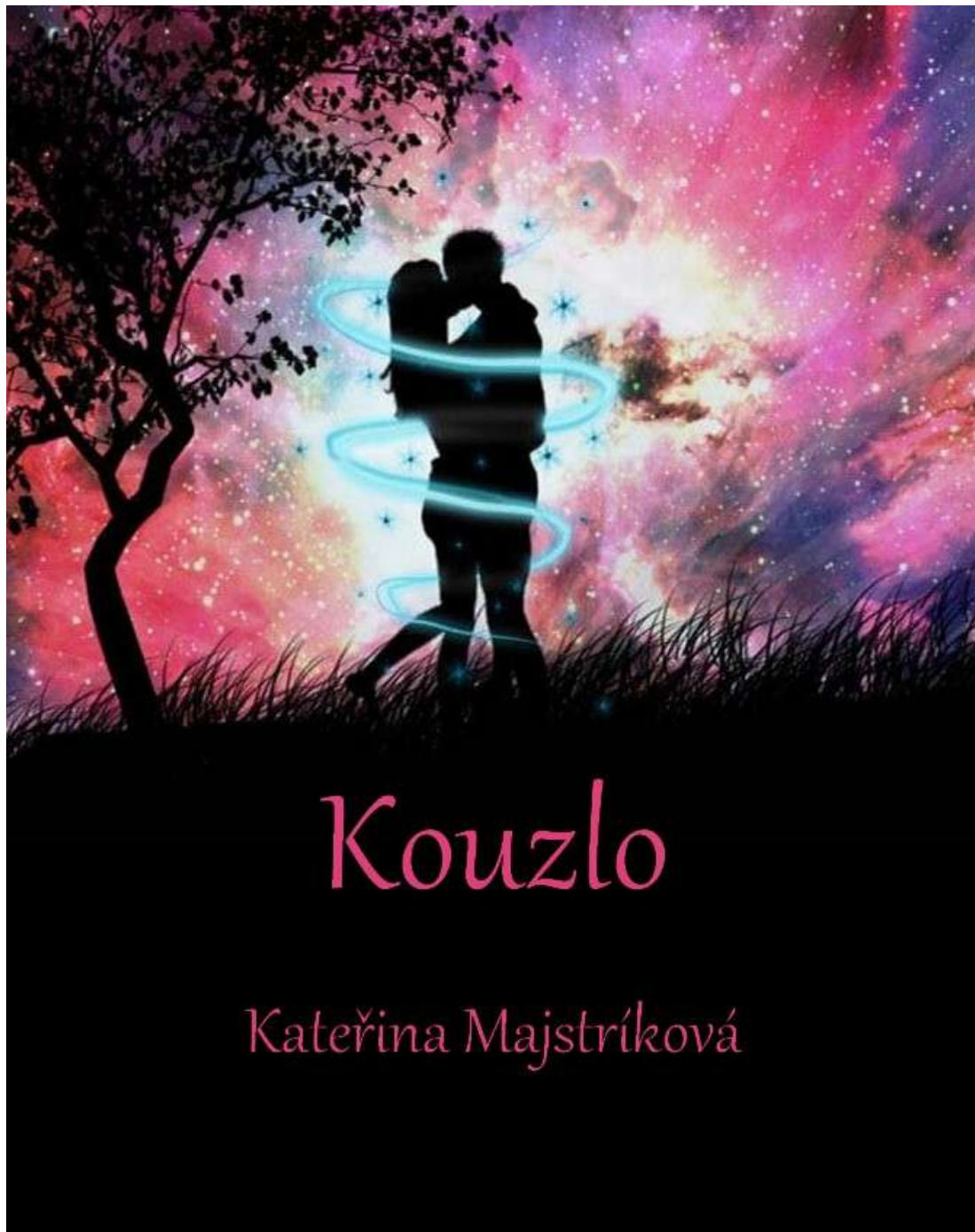

Kateřina Majstríková

Kateřina Majstríková

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-39-2 (pdf)

SBN 978-80-7548-40-8 (ePub)

ISBN 978-80-7548-41-5 (MOBI)

Ztracená v lese

„Nesnáším navigace! Vypadá snad tohle jako město?!“ rozčilovala jsem se během řízení auta.

Zastavila jsem u krajnice a vystoupila. Kolem mě byl jenom les, les a zase les. Cesta, po které jsem přijela, byla kamenitá a poměrně zarostlá. Z obou stran do ní zasahovaly větve keřů, uprostřed rostla tráva a v dále jsem snad zahlédla i hřib. Vypadalo to, jako kdyby po téhle cestě nikdo už velmi dlouho nejel. A nejspíš to také byla pravda, protože po cestě jsem nikoho nepotkala. Žádné jiné auto, ani nikoho na kole nebo pěšky.

Netušila jsem, kde se nacházím. Jediné, co jsem věděla určitě, že nejsem tam, kde jsem chtěla být. Mohlo mě napadnout, že cesta do města asi nebude vypadat takhle. Příště tu navigaci poslouchat nebudu. Ale co jsem mohla udělat. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Stála jsem pod velikým smrkem, který byl plný obrovských šišek. Na vedlejším stromě bylo hnízdo, sem tam rostla nějaká houba, ale jinak nic zvláštního. Prostě klasický les jako každý jiný. Když už jsem chtěla nastoupit zpátky do auta, všimla jsem si cesty vedoucí do lesa. Byla úzká, zarostlá mnohem víc než ta, po které jsem přijela. Autem bych tam nikdy neprojela a tak jsem se rozhodla jít pěšky. Třeba budu mít štěstí a někoho potkám. Z auta jsem si vzala mobil a doufala, že po cestě najdu signál. Zbytek věcí jsem v autě nechala, zamkla jsem ho a vydala se na cestu.

Prodírala jsem se skrz větve, občas jsem musela z cesty sejít, protože bych přes to chroští nikdy nemohla projít. Ale dávala jsem si veliký pozor, abych cestu nespustila z očí. Bylo to moje jediné vodítko. Jinak bych byla ztracená. Sama, uprostřed velikého pustého lesa.

Ušla jsem asi 2 kilometry, když v tom nade mnou něco přelétlo. Vyděšeně jsem se podívala k obloze. Nejprve jsem hledala původ mého vyděšení, ale to, co jsem uviděla místo toho, nebylo hezké. Obloha byla tmavá, v dálce jsem slyšela hromy. První moje myšlenka byla dostat se co nejrychleji k autu. Ale než bych se tam dostala, trvalo by mi to půl hodiny a to už bych byla mokrá až na kost. A tak jsem se rozhodla zkusit štěstí a pokračovat v cestě. Třeba najdu nějaký přístřešek, kde se budu moci před deštěm schovat. Šla jsem tedy dál. Čím déle jsem šla, tím méně jsem věřila, že opravdu něco najdu. *Aspoň nějakou jeskyňku, nebo krmelec pro zvířata*, pomyslela jsem si.

Najednou začalo silně foukat a pršet. Vlasy mi vlály kolem hlavy a dalo mi velikou námahu, abych přes ně něco viděla. Větve na stromech se ohýbaly, a když jsem pod jedním prošla, jeho větev mě škrábnula. Podívala jsem se na svoji ruku. Nejen, že moje bílá košile byla nasáklá vodou, ale byla na ní také skvrna od krve. Netušila jsem, kde jsem, kde je moje auto ani nejbližší město. Byla jsem ztracená. Uprostřed lesa. Během té nejhorší bouře, kterou jsem zažila. Začala jsem utíkat, ale netušila jsem kam. Doufala jsem, že nebloudím v kruzích. Cestu, po které jsem se vydala, jsem už neviděla. Takže moje jediné vodítko k mému autu bylo pryč. Snažila jsem se najít nějaký přístřešek. Marně. Byla mi strašná zima. Zkoušela jsem

i volat o pomoc, ale nikdo nepřicházel. Nedívím se. V tomhle počasí asi nikdo venku nebude. Leda by to byl sebevrah.

Z mého přemýšlení mě vytrhnula strašná rána. Podívala jsem se nad sebe a uviděla příčinu. Blesk zasáhl do stromu a ten se teď řítí k zemi. Přímo na místo, kde jsem stála já. Začala jsem křičet. To bylo to jediné, na co jsem se zmohla. Chtěla jsem utíkat. Ale nemohla jsem. Stála jsem jako zmrazená, nebyla jsem schopná jediného pohybu. Pomalu jsem se smířovala, že je to můj konec, když v tom se stalo něco neuvěřitelného.

Z lesa vyběhla osoba. Přes déšť jsem na ni pořádně neviděla. Ale to, co udělala, jsem viděla moc dobře. Nechápal jsem, co se v tu chvíli stalo. Nemělo to žádné logické vysvětlení. Osoba namířila ruce na strom a ten se najednou zastavil ve vzduchu. Nevěřící jsem na strom koukala. Nechápal jsem to. Prostě visel ve vzduchu.

„Utíkej!“ zakřičel na mě mužský hlas. Neváhala jsem ani vteřinu a rozběhla se. Každý normální člověk by utíkal pryč. Přece jenom kdo by kdy běžel za někým, kdo dokáže zastavit strom v pádu. Já ale nemohla běžet pryč. Byla jsem tak fascinovaná tím hlasem. Něco mě k němu přitahovalo, jako magnet. V hlavě mi znělo: „Běž za ním, běž!“ Nemohla jsem vzdorovat. Rozběhla jsem se k němu. Když jsem byla z dosahu stromu, spustil ruce a strom spadl na zem. Lekla jsem se a obrátila se. Spadl přímo tam, kde jsem před tím stála. Kdyby nebylo toho muže, byla bych mrtvá.

Zděšeně jsem se na něj podívala. Pod mokrým trikem se mu rýsovaly svaly. Měl krátké hnědé vlasy, které mu padaly do čela. Oči, které jsem jen tak tak viděla přes vlasy, byly tak nádherné. Řekla bych, že měly čokoládovou barvu, ale tím jsem si tak jistá nebyla. Byl daleko a navíc silně pršelo. Rozběhl se ke mně. Chtěla jsem udělat to samé, ale nešlo to. Stála jsem tam a jenom ho pozorovala. Když ke mně doběhl, chtěla jsem mu poděkovat. On mě však pevně objal, a to mi vyrazilo dech. Sevřel mě tak pevně, jako kdyby se o mě vážně bál. Což bylo zvláštní, protože tohohle muže jsem určitě nikdy předtím neviděla. Tak krásného chlapa bych určitě jen tak z hlavy nedostala. Stále mě objímal, ale mně to nevadilo. Byla jsem ráda. Zvláštní. Cizí chlap mě objímá a mě je to jedno. Chtěla jsem mu to objetí oplatit, ale on se najednou odtáhl, podíval se na moji ruku a zeptal se:

„Bolí to hodně?“ Když jsem znovu uslyšela jeho hlas, rozbušilo se mi srdce.

„Je to jenom malé škrábnutí,“ řekla jsem a doufala, že to nebude nic vážného.

„Pojď se mnou,“ řekl mi, vzal mě za ruku a rozběhl se hustým lesem. Nevnímala jsem, kudy běžíme. Nevnímala jsem nic okolo sebe. Vnímala jsem jenom jeho. Jeho dotyk. V hlavě mi pořád zněl jeho hlas. Najednou jsme se ocitli na louce. Uprostřed stála chatička. Běželi jsme přímo k ní. Muž rychle otevřel dveře a pustil mě dovnitř.

Ocitla jsem se v malé kuchyňce. Uprostřed byl stůl a čtyři židle. Na stole stál hrnek, podle vůně jsem usoudila, že s kafem. Překvapilo mě však, že z kávy se ještě kouřilo. Nechápal jsem, jak je to možné. Přece by si neuvařil kafe, pak ho nechal jen tak ležet na stole a nešel by se podívat do lesa. Nedávalo to smysl. Otočila jsem se k němu.

„Já... Děkuju,“ vykoktala jsem ze sebe. Byla mi strašná zima, celá jsem se třásla.

„Co jsi dělala v lese v tuhle dobu?“ zeptal se mě.

„Ztratila jsem se, navigace mě měla dovést do města, a ne do lesa. Uviděla jsem cestu, a tak jsem se po ní vydala,“ odpověděla jsem. On mezitím chodil z místnosti do místnosti, jakoby něco hledal. Pak mi přinesl ručník a něco na převlečení.

„Vedle je ložnice. Usuš se a vezmi si tohle. Je to moje košile, nic jiného, co by sis mohla vzít, tady nemám. Až budeš hotová, zavolej na mě, podívám se ti na tu ruku.“ Poděkovala jsem a odešla vedle.

Ložnice byla útulná. Vlevo u zdi stála manželská postel. Ale bylo na ní něco zvláštního. Chvíli mi trvalo, než mi to došlo. Spalo se pouze na jedné půlce. Druhá byla úhledně zastlaná, jakoby na ní nikdo dlouho nespál. Napravo se nacházela skříň, naproti posteli pracovní stůl s židlí a vzadu pohovka. Ještě chvíli jsem se rozhlížela po pokoji, ale pak mnou projel záchvěv mrazu. Sundala jsem si proto kalhoty i promočenou košili a oblékla si tu jeho. Byla mi sice velká, ale nevadilo mi to. Byla suchá, bylo v ní poměrně teplo a navíc voněla po něm. Nevím, co se se mnou stalo. Nevěděla jsem, jak se jmenuje, ale strašně mě k němu něco přitahovalo. Všechno, co s ním mělo nějakou spojitost, mě určitým způsobem vzrušovalo.

Ručníkem jsem si osušila vlasy a podívala se z okna. Bouře neustupovala, naopak vypadala ještě hůř než předtím. Zamyslela jsem se. Hlavou mi vířily pořád ty samé myšlenky. Stále dokola se opakovaly. Jeho hlas, jeho dotek a jeho oči. Nádherné hnědé oči. Z mého snění mě vyrušilo klepání na dveře. Otočila jsem se a uviděla ho. Konečně jsem si ho mohla v klidu prohlédnout. Byl krásný. Vysoký, štíhlý, svalnatý. Pozoroval mě. A já jeho. Netušila jsem, nad čím přemýšlí. Doufala jsem ale, že ne nad tím, co já. Momentálně jsem se za sebe trochu styděla. Měla jsem na sobě jenom tu jeho košili. Vlasy jsem musela mít rozčuchané do všech stran. Nechtěla jsem, aby si mě prohlížel tak dlouho a tak jsem řekla:

„Já jsem Kate.“ Čekala jsem, až se představí i on.

„Tom.“ To jméno se k němu hodilo. Nevím proč, ale najednou se mi zdálo, že ho odněkud znám. Byl to zvláštní pocit.

Doufala jsem, že se mě na něco zeptá, že něco řekne. Ale on tam jenom stál, opřený o dveře a dál mě pozoroval.

„Jak si to udělal? Jak si zadržel ten strom?“ Najednou jako by znervózněl.

„Tys to viděla?“ Mlčky jsem přikývla. „I když ti to řeknu, neuvěříš mi.“ Pochopil, že taková odpověď mi stačit nebude a tak pokračoval. „Jsem čaroděj.“ Řekl to tak lehce, jako kdyby o nic nešlo. Šokovalo mě to. Nemohla jsem tomu uvěřit. Jako malá jsem na kouzla věřila. Ale teď už ne. Kouzla existovala jenom v pohádkách. Ne ve skutečném světě. Ale všechno se tím vysvětlovalo. To, jak zadržel ten strom. A to, proč mě to k němu tak táhne. Byl jiný. Jiný, než všichni ostatní. Byl výjimečný. Nevěděla jsem, co na to říct.

„Vyprávěj mi o tom.“ Moje odpověď ho očividně překvapila. A mě vlastně taky. Nestačila jsem přemýšlet a prostě to ze mě vylétlo. Nepředpokládal, že budu chtít vědět víc. Ale já jsem chtěla. Chtěla jsem vědět všechno o něm. Teda, spíš jsem chtěla slyšet jeho hlas. Nevím proč, ale uklidňoval mě.

„Nejdřív se ti podívám na tu ruku. Sedni si na postel.“ Řekl mi. Poslechla jsem ho. Sedl si naproti mně. Natáhl ke mně ruku, ale pak se najednou zastavil. „Můžu?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Rozepnul mi horní 4 knoflíčky u košile a opatrně mi stáhnul košili z ramene, aby se dostal k ráně. Jelikož se k ní košile za tu chvíli stihla přilepit, trochu jsem sykla bolestí. „Promiň. Máš to poměrně hluboké. Vyčistím ti to, ale bude to trochu bolet.“

„Dobře. Pokusím se nekřičet moc nahlas.“ Zkusila jsem odlehčit situaci. Očividně to zapůsobilo, protože se usmál. Když mi ránu vyčistil, opatrně jí obvázal. Vypadalo to, že to nedělá poprvé. Jakoby už s takovými ranami měl zkušenosti. Pomalu mi začal knoflíčky zapínat, a když byl u posledního, dotkl se mé kůže. Najednou mnou projelo mravenčení. Pod jeho dotykem jsem se doslova rozplývala. A on očividně taky něco cítil. Při pohledu do jeho očí jsem viděla vzrušení. Najednou se ale rozplynulo.

„Tak hotovo. Byla jsi statečný pacient. Zasloužíš si čaj. Dáš si?“

„Moc ráda. Ještě pořád mi je trochu zima.“ Byla jsem ráda, že pokračuje v přátelské atmosféře.

Odešel do kuchyně, ale dveře nechal otevřené. Jelikož mi opravdu byla trochu zima, lehla jsem si a zakryla se dekou. Přemýšlela jsem nad tím, jestli tu bydlí sám, nebo jestli má nějakou přítelkyni. Ale vzhledem k mému závěru ohledně postele jsem doufala, že ne. A pak jsem začala přemýšlet nad tím, co se stalo před chvílí. Nikdy před tím jsem nic takového nezažila. Byla jsem vážně zmatená. Než jsem se tím stačila víc zabývat, uslyšela jsem kroky.

„Tak už se to nese. Jeden čaj pro dámu,“ řekl a usmál se.

„Myslím, že dáma není to správné slovo. Zrovna teďka tak určitě nevypadám.“

„Nesmysl. Jsi roztomilá.“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co právě řekl. Připadám mu roztomilá. Nemohla jsem nad tím však dlouho uvažovat, protože bych se určitě začala červenat.

„Slíbil jsi mi, že mi o sobě budeš vyprávět.“

„Myslím, že by tě to moc nezajímalo. Většina věcí spojená s kouzly je spíš špatná. Pořád musíš zachraňovat svět před špatnými silami. A občas musíš učinit i velmi těžká rozhodnutí.“ Najednou se zamyslel. Jeho oči mi připadaly smutné. Chtěla jsem vědět, co tím myslí. Ale připadalo mi to jako moc velká troufalost. Nemůžu předpokládat, že se bude svěřovat mně. Nezná mě ani hodinu. Nic o mně neví. Najednou jakoby si uvědomil, že není sám.

„Hned jak bouřka skončí, tak odjedu a už tě nebudu obtěžovat,“ řekla jsem.

„To jen tak nebude. Tahle bude trvat pěkně dlouho. Zůstaneš tu přes noc. Vyspíš se tady.“

„A kde budeš spát ty?“ Doufala jsem, že to nevyznělo ve smyslu: lehni si vedle mě.

„Já si lehnu dozadu na pohovku. Nebo jestli chceš mít soukromí...“

„Ne! To ne. Budu ráda, když tu nebudu sama. Neříkám, že se bouřek bojím. Ale že bych je měla ráda, to se taky říct nedá.“ Usmál se.

„No nic. Odnesu ty hrnky do kuchyně a pokusím se ti najít něco na spaní, aby ti nebyla zima,“ řekl, vstal a odešel. Dveře za ním zůstaly otevřené. Slyšela jsem, jak chodí po vedlejší místnosti. Opět jsem si lehla a přikryla se dekou. Stejně jako košile voněla po něm. Přemýšlela jsem o tom, co všechno se dneska stalo. Podruhé jsem se narodila. Poznala jsem Toma. A teď ležím tady, u něho v posteli. Pousmála jsem se. Najednou se mi ale začaly

pomalu zavírat oči. Nechtěla jsem spát. Chtěl jsem s ním ještě mluvit. Být s ním co nejdéle. Ale únava byla silnější. Poslední, co si pamatuju, jsou jeho kroky směřující do ložnice. A pak už byla tma.

Přišel jsem zpátky do ložnice. Už jsem se chtěl na něco zeptat, když v tom jsem si všiml, že spí. Byla tak krásná. Tak zranitelná. Cítil jsem potřebu ji chránit. Chtěl jsem být co nejblíže u ní, ale nechtěl jsem ji vzbudit. Sednul jsem si dozadu na pohovku a pozoroval jsem ji. Tak dlouho jsem si přál, aby mě poznala. Abychom byli spolu. A teď je tady. Je mi jasné, že nemůžu očekávat, že tady zůstane. Ale třeba jednou...

Ráno

Probudila jsem se a pomalu jsem otevřela oči. Nevěděla jsem kolik je hodin, ale cítila jsem se vyspalá. Už dlouho jsem se tak necítila. Protáhla jsem se a ucítila bolest na své ruce. Opatrně jsem si rozepnula knoflíčky na košili a lehce ji stáhla. Podívala jsem se na obvaz. Rána musela být asi hlubší, než jsem si myslela, protože krev prosákla až na povrch. Při pomýšlení, že mi to Tom převáže, jsem se zatřásla. Těšila jsem se na jeho dotyk.

Skrz okénko do místnosti pronikaly sluneční paprsky. A když jsem se zahleděla za ně, spatřila jsem Toma. Ležel na pohovce a spal. Na sobě měl jenom kalhoty. Byl tak roztomilý. Chvilí jsem tam jenom tak seděla na posteli a pozorovala ho. Pak mě napadlo, jestli mě i on včera večer takhle pozoroval. Doufala jsem, že ne! Teda spíš, že jsem nechrápala! Ale zase na druhou stranu by to znamenalo, že se mu líbím. S tou myšlenkou jsem si začala pohrávat.

Ale pak mě napadlo, že kdyby se probudil a uviděl mě, jak na něj civím, asi by ho to vyděsilo. Zapnula jsem si tedy knoflíčky, opatrně jsem se zvedla z postele a už jsem chtěla odejít pryč, ale pak mě něco napadlo. Vzala jsem deku a šla k němu. Opatrně jsem ho přikryla a doufala, že se nevzbudí. Trochu se pohnul, deku si přetáhl přes sebe, ale jinak spal dál. Oddechla jsem si a šla do kuchyně.

Zavřela jsem dveře. Měla jsem děsný hlad. Ale nechtěla jsem ho vzbudit tím, že bych omylem třískla nějakým talířkem nebo skleničkou. A proto jsem se šla podívat ven.

Vyšla jsem ze dveří a opřela se o zábradlí naproti. Venku bylo tak krásně. Svítilo sluníčko a v dálce zpívali ptáčky. Dokonce kolem mě prolítl i čmelák. Po nějaké bouři nebylo ani vidu, ani slechu. Nadechla jsem se. Cítila jsem vůni lesa, květin. Sestoupila jsem po schodech dolů. Až poté, co jsem si stoupla na trávu, mi došlo, že jsem bosá. Cítila jsem ranní rosu, a jak jsem šla dál, tráva mě šimrala mezi polštářky prstů. Napadlo mě natrhat si nějaké květiny. Jelikož okolo chaty byla veliká louka, nemusela jsem hledat moc dlouho. Trhala jsem nejrůznější květiny od pampelišek, sedmikrásek, hvozdíků přes lilie až k řebříčku. Za chvíli jsem již měla plnou hrst květin. Přičichla jsem k nim, voněly tak krásně.

Rozhlédla jsem se okolo. Na okraji lesa jsem uviděla keř s borůvkami. Čím dál lepší, pomyslela jsem si. Rozběhla jsem se k domu a vešla do kuchyně. Květiny jsem položila na stůl a začala hledat vázu. Trvalo mi to pěkně dlouho, ale nakonec jsem ji našla. Napustila jsem do ní vodu a položila ji na stůl. Kytky jsem do ní opatrně vložila a doufala, že se do ní vejdou. Perfektní, pomyslela jsem si, když jsem spatřila kytky ve váze.

Ještě než jsem se vrátila zpět na louku, vzala jsem z kuchyňské linky prázdnou misku. Poté jsem potichu vyšla z chaty a rozběhla jsem se k okraji lesa, kde jsem před tím viděla keř s borůvkami. Milovala jsem je. A tyhle byly navíc vážně velké. Trhala jsem pečlivě každou borůvku, sem tam jsem i ochutnala. Když jsem trhala poslední, uviděla jsem berušku. Musela jsem se usmát. Pomalu mi přelezla na prst a pak roztáhla krovky a odletěla. Podívala jsem se na misku, byla skoro plná. Už jsem se natahovala, že oberu další keř, ale v tom jsem spatřila něco ještě lepšího. Lesní jahody. Nemohla jsem tomu uvěřit. Když se snažím při procházce v lese něco najít, borůvky, jahody, houby, prostě cokoli, tak nic nenajdu. Možná tak muchomůrku. A teď se nesnažím a je tu všechno.

Tady se musí bydlet tak krásně, pomyslela jsem si. Představovala jsem si, jaký by to bylo. Každý den takhle vstát, natrhat čerstvé kytky, borůvky, jahody. Ale hlavně, byla bych s ním. S Tomem. Najednou jsem si uvědomila, že asi pořád spí. Rychle jsem dotrhala jahody, až byla miska plná a rozběhla se k domu. Misku jsem položila na stůl vedle vázy s kytkami a přidala jsem ještě sklenici s džusem. Poodstoupila jsem a podívala se na stůl. Něco tam chybělo. Rozhlédla jsem se po pokoji, až jsem spatřila kousek papíru a tužku. Úhledně jsem napsala:

Dobré ráno zachránce. Tohle ber jako malé poděkování za včerejšek. Doufám, že ti bude chutnat. Dobrou chuť.

P.S. kdybys mě hledal, jsem venku.

Kate

Vzkaz jsem opřela o vázu tak, aby si ho všimnul. Doufala jsem, že přijde. Poděkuje mi za snídani a možná...

Najednou mi něco došlo. Přešla jsem přes kuchyň a šla chodbou. Vlevo byly jedny dveře, které jsem zkusila otevřít, jenže byly zamčené. Otočila jsem se a zkusila otevřít dveře naproti. Tentokrát jsem měla štěstí. Našla jsem koupelnu, přesně tu jsem hledala. Podívala jsem se do zrcadla a k mému zklamání se potvrdilo to, co jsem si myslela. Vypadala jsem strašně! Vlasy mi trčely do všech stran. A že bych v jeho košili vypadala nějak obzvlášť dobře, to se také říci nedalo. Musela jsem s tím něco udělat. A to rychle, než se vzbudí.

Upřeně jsem se dívala do zrcadla a přemýšlela, co bych měla dělat. Když v tom jsem v zrcadle spatřila své oblečení. Otočila jsem se a šla k němu. Doufala jsem, že už bude suché. A měla jsem štěstí. Oddychla jsem si.

Oblékla jsem si svojí košili a džíny. Podívala jsem se do zrcadla a musím uznat, že jsem vypadala poměrně dobře. Ale pořád to nebylo skvělé. Obličej jsem si opláchla vodou a utřela se do ručníku. Opět voněl po něm. Pořádně jsem se nadechla a nasála tu vůni. Tak strašně jsem ho chtěla obejmout. Schoulit se mu do náruče. Z mého zamyšlení mě vyrušily zvuky. Doufala jsem, že se Tom nevzbudil. Rychle jsem se rozčesala, naposled se podívala do zrcadla a vyšla z koupelny. Z chodby jsem se vrátila do kuchyně a vyběhla jsem z domu dřív, než bych mohla potkat Toma.

Vzbudil jsem se. První můj pohled směřoval k posteli. Ale ona tam nebyla. Popadl jsem mobil, abych zjistil, kolik je hodin. Nechápal jsem to. Do 9 jsem nespál už tak dlouho. Možná to bude tím, že jsem ji měl nablízku. Nemusel jsem se o ni bát. Najednou mi došlo, že jsem přikrytý. Pousmál jsem se. Kate mě ráno musela přikrýt. Chtěl jsem ji vidět. Její úsměv, čokoládově hnědé oči i nepatrné vrásky, které se jí dělaly kolem očí, když se usmívala.

Vstal jsem, oblékl si triko a šel do kuchyně. Doufal jsem, že ji tam najdu. Místo toho jsem na stole uviděl přichystanou snídani. Vzal jsem sklenici s džusem a napil se. Když jsem ji pokládal, všiml jsem si vzkazu opřeného o vázu: „Dobré ráno zachránce...Kate.“ Kdyby tak věděla, proč jsem ji zachránil. Chtěl jsem jí všechno říct, ale bál jsem se, že by mě už nemusela chtít nikdy vidět. A taková myšlenka mě bolela.

Najednou jsem uslyšel smích. Podíval jsem se z okna vedle dveří. Konečně jsem ji uviděl. Byla tak krásná. Mezitím, co jsem spal, se stihla převléknout do svého oblečení. Pobíhala po louce, sem tam přičichla k nějaké kytce a smála se. Vypadala bezstarostně a šťastně. Když jsem ji tam tak viděl, musel jsem se taky usmát.

Cítila jsem se tak volná. Tak šťastná. A možná i zamilovaná, ale na to byla asi ještě brzy. Sedla jsem si do trávy. Utrhla jsem nejbližší kytku a přičichla k ní.

„Kate!“ uslyšela jsem jeho hlas. Volal mě. Vstala jsem a otočila se k němu. Stál pár metrů ode mě.

„Děkuju za snídani. Ale myslím, že bychom se mohli nasnídat společně. Co ty na to?“ zeptal se mě. Měla jsem chuť se k němu rozběhnout a schoulit se mu do náruče. Ale místo toho jsem odpovíděla:

„Když si mě chytíš.“ Jakmile se usmál, věděla jsem, že souhlasí. Rychle jsem se otočila a rozběhla se pryč. Za sebou jsem slyšela jeho kroky. Stále se přibližovaly. Bylo mi jasné, že mu nemůžu utéct. Ale já jsem ani nechtěla. Naopak. Během chvilky mě doběhnul. Zezadu obtočil své ruce kolem mého pasu. Lehce mě zvedl ze země a několikrát se otočil dokola. Oba jsme se smáli. Bylo to tak krásné. Nevím proč, ale s ním jsem se cítila úplně jinak. Šťastně, v bezpečí.

Po chvíli mě položil na zem. Otočil si mě čelem k sobě a zadíval se mi do očí. Ještě chvilku jsme se smáli. Ale pak se něco změnilo. V jeho očích jsem uviděla touhu. Rozbušilo se mi srdce. Tom si mě přitáhl k sobě, ruce stále kolem mého pasu. Stáli jsme tak blízko u sebe, mezi našimi těly nebyla jediná mezírka. Tak strašně moc jsem ho chtěla políbit. A on chtěl nejspíše taky, protože se ke mně pomalu začal naklánět. Zavřela jsem oči a čekala, až se jeho rty dotknou těch mých. Připravovala jsem se na příval emocí. Ale nic se nestalo. Slyšela jsem, jak vydechl. Otevřela jsem oči. Vypadal, jako by se mezi něčím rozhodoval. A pak mě pustil a poodstoupil.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. Nechápala jsem to. Nejdřív byl tak milý, přátelský. Ale teď mi připadal spíše odtažitý. Nevím, co jsem udělala.

„Měla bys jít. Než tě začnou hledat.“ Jeho odpověď mě překvapila. Jeho hlas zněl tak chladně. Dívala jsem se mu do očí. Ale on se díval jinam.

„Mě nikdo hledat nebude, žiju sama. Já...“

„Chvilku tu počkej, přivezu ti auto. A nastavím ti navigaci do města.“ Skočil mi do řeči a otočil se. Šel směrem k domu a asi očekával, že půjdu za ním. Já jsem ale nemohla. To co mi řekl, mě zasáhlo. Nechápala jsem jeho reakci. Nejdřív mě chtěl políbit, a když už chybělo tak málo, rozmyslel si to. Místo toho, abych ho následovala, jsem se otočila a rozběhla se do lesa.

Všechny věci jsem měla u sebe. Nebyl žádný důvod, proč se do chaty vracet. Přece jenom chtěl, abych odešla. Tak mu to usnadním. A navíc se mi chtělo brečet. Ale nechtěla jsem, aby to viděl. Utíkala jsem, jak nejrychleji jsem mohla. Už jsem byla na okraji lesa, když jsem za sebou slyšela:

„Kate! Počkej!“ Ale to mě ani náhodou nezastavilo.

Černá magie

Běžela jsem tak dlouho, až jsem nemohla popadnout dech. To mě přinutilo, abych se zastavila. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Podle polohy Slunce jsem usoudila, že je krátce po poledni. Nevěděla jsem, kde se nacházím. Otočila jsem se a hledala cestu, po které jsem přiběhla. Ale žádnou jsem neviděla. Zvláštní. Možná jsem si prodírala cestu skrz větve a ani jsem si to neuvědomovala.

Vzpomněla jsem si na Toma. Hlavou mi vířily nejrůznější myšlenky. Co jsem udělala? Proč už mě nechce vidět? Bylo mi strašně. Stála jsem někde v lese. Zmatená. Stejně jako včera. Opřela jsem se o strom. Ještě pořád jsem popadala dech po mém dlouhém běhu. Podlomila se mi kolena a svezla jsem se na zem. Byla jsem našťvaná. Smutná. Nešťastná. Začala jsem brečet. Hlavu jsem si schovala do dlaní.

Chvíli jsem tam jen tak seděla, když v tom se zvedl vítr. Připadalo mi, že se nepatrně setmělo. Ale hlavu jsem zvedla až poté, co jsem uslyšela křupnutí větvičky. Předě mnou stál záhadný muž. Byl vysoký, na sobě měl černý plášť. Svým způsobem byl krásný, měl krátké tmavé vlasy, ostře řezané lícní kosti. Pak jsem si ale všimla něčeho zvláštního. Jeho oči byly černé. Sálala z nich temnota. Vzpomněla jsem si, jak mi Tom vyprávěl o špatných silách. A myslím, že jednu jsem právě teď našla.

Zvedla jsem se a chtěla jsem utéct. Ale než jsem se rozběhla, muž skočil přede mě a přimáčkkl mě ke stromu. Vykřikla jsem bolestí.

„Přece mi nechceš utéct tak brzo? Ještě jsme se ani neseznámili. Mé jméno je Simon,“ řekl záhadný muž.

„Co po mě chceš? Nech mě jít!“ snažila jsem se utéct. Nešlo to.

„To není úplně nejmilejší odpověď Kate. Čekal jsem, že Tom si vybere někoho lepšího. Ale co bych mohl čekat.“ Měla jsem strach. Proč jsem jenom utíkala. Musela jsem ale něco udělat. Protože Simon mě očividně jen tak pustit nehodlal. Podívala jsem se za něj a předstírala, že něco pozoruju. Simon našťestí mou lest neprokouknul a otočil se. Využila jsem toho okamžiku. Kopla jsem ho do nohy a chtěla jsem ho udeřit rukou. Ale opět byl rychlejší. Chytil mě za ruku a přimáčkkl ji ke stromu.

„Au! Pušť mě. To bolí!“ vykřikla jsem. Byla jsem v pasti. Nemohla jsem se hýbat.

„Ale pak by to nebyla žádná zábava. Pěkně si tě vychutnám.“ řekl, a přitisknul mě k stromu ještě blíže. Snažila jsem se vymanit z jeho sevření, ale marně. Neměla jsem šanci. Chtěla jsem ale zjistit, proč mě chce zabít. Při pomyslení na svoji smrt mě zamrazilo. Tohle bylo podruhé ve dvou dnech, kdy mi jde o život. Najednou mě něco napadlo.

„To tys mě chtěl včera zabít!“

„Dochází ti to rychle. Asi jsem tě podcenil. Máš pravdu. Ale ON mi to překazil. Jako vždycky. Tentokrát však nevyhraje. Vaše hádka byla velmi zábavná. Tak dlouho tě hledal, a když tě konečně našel, radši tě vyhnal,“ řekl tónem, v kterém jsem rozeznala předstíraný smutek.

„Proč to děláš? Co jsem ti udělala?“ nechápala jsem. Jsem si jistá, že jsem ho nikdy v životě neviděla. Jak jsem mohla udělat něco člověku, kterého teď vidím poprvé v životě. A proč do toho plete Toma.

„Tys mi nic neudělala. To ON. A jelikož ty jsi teď jeho milá, musím se tě zbavit. Stejně jako před lety Mary.“

„Milá? Vůbec nic nevíš. Včera jsem ho viděla poprvé. A kdo je Mary?“ Byla jsem zmatená. Ten muž byl vážně divný. Ale aspoň jsem věděla, proč mě chce zabít. Kvůli Tomovi. I když jsem ho znala jenom jeden jediný den. Zvláštní.

„Moc ti toho neřekl. Nevadí. Teď už na tom nesejde. Ale připadáš mi milá. A navíc jsi taky pěkná kočka. Asi si s tebou nejdřív trochu pohraju, než se tě zbavím. Co na to říkáš?“ řekl. Byla jsem vyděšená. Rozhodně jsem mu nehodlala odpovédět. Asi to poznal a tak řekl:

„Když nic nenamítáš.“ Po těchto slovech se ke mně začal naklánět. Nevěděla jsem, co budu dělat. Hrozně jsem si přála, aby tu byl Tom. Opět jsem zalitovala, že jsem utekla. Ale něco jsem udělat musela. Volnou rukou jsem se ho snažila odstrčit. Jenže on se nehnul ani o kousek. V jeho očích jsem spatřila pobavení, které bylo patrné i z jeho úsměvu.

Jednou rukou chytil obě mé ruce a přitiskl je nad mou hlavu ke kmeni stromu. Svým tělem se přitlačil k mému. Chtěla jsem ho odstrčit nohama, ale on byl rychlejší a dal jednu svou nohu mezi mé. Teď jsem se nemohla hýbat už vůbec. Srdce se mi rozbušilo. Cítila jsem, že jsem v koncích. Volnou rukou mě začal hladit po tváři. Chtěla jsem otočit hlavu a setřást tím jeho ruku, ale nedokázala jsem spustit pohled z jeho očí. Dívaly se na mě a já jsem v nich postřehla touhu a vzrušení. Ale ne tu samou touhu jako u Toma. Tohle byla spíš radost, že již brzy bude mít svou kořist.

Volný pramínek vlasů mi zastrčil za ucho. Jeho prsty pokračovaly níž, obkroužily má ústa, bradu. Pak sjely po krku dolů a pomalu mi začaly rozepínat knoflíčky na košili. Zdálo se mi, že mezi dalším knoflíčkem dělá schválně co největší mezeru. Užíval si to. Ale já rozhodně ne. Do očí se mi hrnuly slzy. Začala jsem rychle mrkat, abych je rozehnala. Rozhodně jsem nechtěla, aby mě viděl brečet.

Když košili rozepnul, sjel rukou na záda mezi košili a mé tělo. Přitáhnul si mě k sobě ještě blíže. To už na mě bylo příliš, a tak jsem se snažila pohnout rukama. Jenže jeho sevření ještě zesílilo. Navíc, jakoby ztrácel trpělivost, naklonil svůj obličej k mému a začal mě líbat. Jeho polibek byl drsný. Chtěla jsem uhnout, ale neměla jsem nejmenší šanci. Poté se trochu odtáhnul a svými polibky si razil cestu po mém krku níž. Rukou mě začal hladit po zádech. Přála jsem si, aby to skončilo.

Pak přešel rukou přes má prsa a pokračoval stále níž, až našel lem mých kalhot. Pokračoval po vnější straně mé levé nohy, a když došel do půlky stehna, zastavil se. Trvalo to celou věčnost. Chtěla jsem se mu podívat do očí, abych vyčetla důvod toho čekání, ale než jsem to stačila udělat, znovu mě políbil. Jeho jazyk si snažil prorazit cestu do mých úst. Mezitím se jeho ruka opět dala do pohybu. Tentokrát zajela na vnitřní stranu stehna a stoupala stále výš. Palcem narazil na knoflík kalhot, který bez nejmenšího zaváhání rozepnul stejně rychle jako zip. Ruku, která stále byla v mém klíně, lehce přitlačil blíže ke mně. Vydala jsem tiché zasténání, které zachytila jeho ústa. Cítila jsem, jak se usmál. Tak strašně moc se

mi hnusil. Opět mě začal líbat na krku. Pevně jsem zavřela oči. Doufala jsem, že to všechno zmizí.

„Simone!“ Rychle jsem otevřela oči a podívala se směrem, odkud vyšel hlas. Tom! Byla jsem nesmírně ráda, že tady je. Simon zvedl hlavu od mého krku. Podívala jsem se Tomovi do očí. Dívaly se přímo na mě. Viděla jsem v nich bolest. Cítila jsem se strašně ponížene, že mě takhle vidí.

„Ale ale ale. Tak ty jsi nakonec přišel? Škoda. Zrovna jsme si tak pěkně užívali. Ale když chvilku vydržíš, než to skončím, tak si pak můžeme popovídat.“ řekl Simon a otočil se zpátky ke mně.

„Nech ji být!“ řekl Tom. Simon ale nevypadal, že by to s ním něco udělalo. Najednou se stalo něco zvláštního. Jakoby zafoukal silný vítr. Simon letěl vzduchem, až narazil na kmen vzdáleného stromu. Podívala jsem se na Toma. Ruku měl ve vzduchu. To on ho musel srazit k zemi. Chvíli jsem na něj jenom koukala. Až pak mi došlo, že jsem volná. Neváhala jsem ani vteřinu a rozběhla jsem se k Tomovi.

Ale udělala jsem jenom pár kroků. Něco mi pevně sevřelo kotník a zabránilo mi to v pohybu. Jelikož jsem to nečekala, spadla jsem na zem. Podívala jsem se na svoji nohu. Simon mě držel jednou rukou, a když jsem se podívala na druhou, vykřikla jsem hrůzou. Držel v ní nůž. Snažila jsem se zvednout, ale nešlo to. Držel mě tak pevně. Tom však neváhal ani vteřinu a opět Simona zasáhl tak velkou silou, že letěl asi deset metrů vzduchem.

Simon asi pochopil, že dnes nevyhraje. „Ještě jsme spolu neskončili,“ řekl a díval se při tom na mě. Poté zmizel. Bylo to zvláštní. Stál tam a najednou byl pryč. Seděla jsem na zemi. Zmatená. Vyděšená. Ale pořád jsem se dívala na to místo, kde Simon zmizel.

„Jsi v pořádku? Neudělal ti nic?“ vyrušil mě Tom. Otočila jsem se. Běžel ke mně. V očích měl ustaraný výraz.

„Já...Kdo to byl? Kdo je Mary?“ ptala jsem se naléhavě.

„To ti vysvětlím, až budeme v bezpečí. Pojď. Musíme zpátky do chaty.“ řekl a podával mi ruku, abych vstala. Snažila jsem se zvednout. Ale najednou mnou projela ostrá bolest. Nemohla jsem chodit.

„Můj kotník. Asi je vymknutý.“

„Chytni se mě kolem krku.“

„Ne! Zvládnou to sama.“ Nebyla jsem zvyklá na cizí pomoc. Ale Tom nevypadal, že by moji odpověď respektoval. Zvedl mě ze země a rozběhl se směrem k chatě.

„Nemáme čas na diskotování. Takže ať se ti to líbí nebo ne, ponesu tě.“ Jakoby to teď mělo nějaký význam. Stejně mě už nesl. Položila jsem mu tedy hlavu na rameno, nasála jeho neskutečně přitažlivou vůni a zavřela oči.

.....

Snažil jsem se běžet tak, abych ji nevzbudil. Za chvíli jsme již byli u chaty. Opatrně jsem otevřel dveře a šel jsem do ložnice. Tam jsem Kate položil na postel. Vzádu z pohovky jsem vzal deku, kterou mi ráno dala Kate a chtěl jsem ji přikrýt. Všiml jsem si ale, že má stále rozepnutý knoflíček od kalhot. Opatrně jsem ho zapnul a to samé udělal i s košilí. Při pohledu na její tělo mnou projelo mravenčení.

Byla tak krásná. A já ji nedokázal ochránit. Když jsem byl hotový, přikryl jsem jí dekou. Ani se nepohnula. Musela být opravdu vyčerpaná.

Sednul jsem si na okraj postele a chvíli jsem ji pozoroval. Byla tak zranitelná. Tohle se nikdy nemělo stát. Neměl jsem dopustit, aby ji našel. Měl jsem ji chránit. Kdybych ji jenom nevyhodil. Je to moje vina.

Vstal jsem tak, abych ji nevzbudil a odešel jsem do kuchyně. Dal jsem vařit vodu na čaj, aby byl připravený, až se vzbudí. Do hrnku jsem nasypal bylinky na uklidnění. A když už jsem si chtěl sednout, slyšel jsem, že se vzbudila.

Když jsem otevřela oči, zjistila jsem, že ležím v posteli. Košili jsem měla zapnutou. Chvíli jsem přemýšlela o tom, kdy jsem si ji zapnula, ale pak mi došlo, že ji musel zapnout on. Rozhlédla jsem se po ložnici a zjistila jsem, že Tom tu není. Byla jsem tam sama. Chtěla jsem ho jít hledat, ale v tom přišel sám.

„Tohle vypij, bude ti pak lépe.“ Řekl a podal mi hrnek s čajem. Posadila jsem se na postel.

„Než to vypiješ, podívám se ti na ten kotník.“ řekl a natáhl ke mně ruku. Já jsem ale ucukla. Bylo to zvláštní. Kdyby tohle udělal ráno, určitě by mi to nevadilo. Naopak bych byla ráda.

„Už nemusíš mít strach. Tady jsi v bezpečí. Sem Simon nemůže.“

„Já se nebojím jeho. Mám strach z tebe.“ Znělo to sice děsivě, ale byla to pravda. Přece jenom, viděla jsem, co udělal se Simonem. Jak lehce ho odhodil. Bylo mi jasné, že dokáže zabít. A ani mu to nedá moc práce. A teď jsem s ním byla sama. V chatě. Uprostřed lesa. A znala jsem ho jenom den. Podívala jsem se mu do očí. Viděla jsem v nich bolest. Trhalo mi to srdce ho takhle vidět. Ale musela jsem mu to říct.

„Kate, já bych ti nikdy v životě neublížil. Kdybych chtěl, proč bych tě teď zachraňoval. Musíš mi věřit. Víš, proč jsem byl včera v lese? Protože tě už delší dobu sleduju...“

„Čím dál lepší. A víš, co ti zase povím já? Ještě ráno jsem si myslela, že jsem konečně našla někoho, koho bych mohla mít opravdu ráda. Ráno na té louce jsem myslela, že mě políbíš. Byla jsem tak šťastná. Ale ty jsi to během jedné vteřiny zkazil. Ublížil jsi mi. Kdyby ses aspoň nechoval, jako kdybys o mě měl zájem. Ale ne, to ty jsi nemohl. Nejdřív jsem byla nešťastná, ale pak našťavaná. To, co jsi udělal, nebylo hezké. A jak to teď dopadlo? Viděla jsem, co dokážeš. A upřímně se tě bojím. Mám z tebe strach. A...“

Než jsem však stačila pokračovat, venku zahřmělo. Strašně jsem se lekla. Bylo to tak nečekané. Tom se zvednul a podíval se z okna.

„Zůstaň tady. Nikam nechod. A teď si nedělám legraci.“ Řekl to tak vážně. Dostala jsem strach. Ale zvláštní na tom bylo, že jsem se nebála o sebe, ale o něj. Nechápala jsem pocity, které se ve mně odehrávaly. V jednu chvíli jsem na něj byla pěkně našťavaná a rozhodnutá, že už ho nechci vidět. A pak stačil jediný okamžik a všechno se změnil. Tom mezitím šel ke dveřím, ale než stačil odejít, zastavila jsem ho:

„Tome!“, počkala jsem, až se otočí, „buď opatrný.“ Lehce se usmál a pak odešel. Zůstala jsem sama. Vstala jsem a podívala se z okna. Chtěla jsem vidět Toma, ale přes hustý

děšť jsem nic neviděla. Lehla jsem si proto zpátky do postele. Pořád dokola jsem si opakovala, že nesmím usnout. Ale jak to tak bývá, netrvalo to dlouho a stejně jsem usnula.

Vyběhl jsem na louku. Rozhlédl jsem se, až jsem našel toho, koho jsem hledal. Max. Jeden z posluhovačů Simona. Věděl jsem, že se tady ukáže. Simon by nenechal jen tak být, že jsem ho dneska přemohl. A že jsem mu překazil jeho plány s Kate. Při té myšlence jsem se otřásl. Viděl jsem ji přímo před sebou. Jak je bezmocná. A Simonovi nedělalo nejmenší námahu ji mít tam, kde chtěl. Začínal být čím dál nebezpečnější. Tohle musím začít řešit.

Využil jsem své výhody a už zdáli jsem s ním mrštil do stromu. Louka byla pod ochranným kouzlem. Žádná špatná síla dovnitř nepronikla. Alespoň zatím ne. Když jsem doběhl až k němu, akorát se zvednul. Nechtěl jsem to protahovat. Stále dokola jsem ho odhazoval pryč a doufal, že při dalším zvednutí už odejde. Trvalo to dlouho, ale nakonec přece jenom utekl.

Vyčerpaný jsem se vrátil zpět do chaty, abych Kate všechno vysvětlil. Ale když jsem přišel do ložnice, uviděl jsem ji spát. Za dnešek si toho prožila dost. Přikryl jsem ji a sám jsem si lehnul na pohovku. Divil jsem se, kolik sil mi tenhle boj sebral. Naposledy jsem se podíval na Kate, a pak jsem se oddal snům.

Vysvětlení

Když jsem se vzbudila, podívala jsem se na pohovku. Tom spal. Oddechla jsem si. Je v pořádku. Není zraněný. Strašně moc jsem se ho chtěla zeptat na včerejšek. Ale zároveň jsem chtěla jít pryč. Včera to po mě chtěl. Abych odešla a už se nevracela. Tak proč bych tu zůstávala? Aby mi to řekl znova? To už bych nezvládla. Proto jsem se rozhodla odejít bez rozloučení.

Opatrně jsem se zvedla a chtěla odejít. Jenže když máte vymknutý kotník, tak to moc nejde. Snažila jsem se jít potichu. Když jsem došla ke dveřím do ložnice, naposledy jsem se otočila a prohlédla si ho. Můj hrdina. To byla nejlepší slova, která mě v tu chvíli napadla. Pak jsem pokračovala pomalu ke dveřím v kuchyni. Na stole jsem si všimla mého vzkazu. Položil ho přesně tam, kam jsem ho dala já. V hlavě se mi mihla vzpomínka na včerejší ráno. Byli jsme spolu na louce a smáli se. Vybavovala jsem si každický detail. Ani nevím, jak dlouho jsem tam tak stála. Musela jsem však pryč dřív, než si to rozmyslím. Vydala jsem se tedy ke dveřím, ale omylem jsem strčila do židle, která následně spadla.

Vzbudil jsem se. Posadil jsem se na postel a rozhlédl se. Kate byla pryč. Doufal jsem, že se to nestane. Že se vzbudím dřív a počkám, až se Kate probudí. A pak jí všechno vysvětlím. Jak se ale zdá, včerejšek mě musel vysílit víc, než jsem čekal. Je to moje chyba. Ted' ji už neuvidím. Teda spíš, ted' mě už nebude chtít vidět, po tom, co jsem ji řekl. V hlavě jsem si přehrával její hlas. Vzpomínal jsem na to, jak jsem ji včera ráno uviděl smějící se na louce. Na to, jak je krásná.

Když v tom se z kuchyně ozvala rána. Rychle jsem vstal a rozběhl se do kuchyně.

Slyšela jsem Toma, jak běží po ložnici. Tohle se nemělo stát. Rozběhla jsem se také. Nechtěla jsem ho vidět. Nechtěla jsem mu nic vysvětlovat. Jenže jsem neměla nejmenší šanci. Stačila jsem doběhnout ke dveřím, když v tom mě chytil.

„Proč jsi chtěla odejít?“ Vážně se mě ptal? Však on sám mi to včera řekl. Nechápala jsem to.

„Tome, nech mě jít. Já si myslím, že včera jsem ti to už vysvětlila dost. A navíc...“ Ale než jsem stačila cokoli říct, stalo se něco, co jsem rozhodně nečekala. Přitáhl si mě k sobě. Podívala jsem se mu do očí. Byly tak krásné. Pomalu se ke mně nakláněl. Myslím, že mi dával čas, abych mohla couvnout. Já jsem ale nechtěla. Nejdřív jsem si přála, abych ho už nikdy neviděla. Byla jsem o tom přesvědčená, že už ho nechci vidět. A ted' mě chtěl políbit. A já najednou úplně zapomněla na všechno ostatní.

Jenže i přesto, že jsem to chtěla, jsem mu musela něco říct:

„Počkej, tohle nejde.“ Vypadal udiveně, a možná i zklamaně.

„Proč? Já myslel, že...“

„Však mě vůbec neznáš. Nic o mně nevíš. A já o tobě taky ne. Teda až na to, že jsi kouzelník a bydlíš v lese na louce. A pak ještě že tě nesnáší Simon.“ skočila jsem mu do řeči.

„Možná toho o tobě nevím moc, ale i tak mám pocit, že tě znám celý život. Když jsem tě uviděl v lese, jak na tebe padá ten strom, bál jsem se o tebe. Cítil jsem potřebu tě chránit. A pak večer když jsi usnula. Byla jsi tak krásná.“

Vím, že jsem ti ublížil. Strašně moc mě to mrzí. Ale prosím, dej mi ještě šanci. Přisáhám. Už nikdy ti neublížím.“ Očividně čekal na moji reakci. Nevěděla jsem, co na to říct. Včera mě vyhodil a dneska chce, abych s ním zůstala. Byla jsem zmatená. Ale na druhou stranu mě k němu pořád něco táhlo. A čím déle jsem s ním byla, tím to bylo silnější.

„Já, nevím, co ti na to mám říct.“ Odpověděla jsem nakonec.

„Tak neříkej nic.“ Než jsem stačila zareagovat, naklonil se ke mně a políbil mě. Jeho polibek byl něžný, dlouhý a tak krásný. Jakmile se trochu vzdálil, stoupla jsem si na špičku zdravé nohy a začala ho líbat. Cítila jsem, jak mnou proudí energie. Položila jsem mu své ruce okolo krku a začala si pohrávat s jeho vlasy. Tom si mě k sobě přitáhnul a začal mě hladit po zádech. Cítila jsem, že mi dochází dech. Ale nechtěla jsem, aby přestal. Bylo to tak krásné.

Nakonec jsem od něj trochu odstoupila a zadívala jsem se mu do očí. Vypadal šťastně. Stejně jako já.

„Vážně sis myslela, že mi s tím kotníkem utečeš?“ zeptal se mě a usmál se.

„Samozřejmě že ne. Ale co jsem mohla dělat.“ Vzal mě do náruče a řekl:

„Tak se na něj jdeme podívat. Včera jsme se k tomu už nedostali.“ Šel do ložnice a tam mě opatrně položil na postel. Prohmatával mi kotník. Vypadal jako profesionál. Dělal přesně to samé jako doktor, když jsem si v osmi letech vymkla kotník.

„Je to jenom naražené. Zavážu ti to, a za pár dní to bude v pořádku. Jen bys neměla moc chodit.“ řekl a odešel pro obvaz. Mezitím, co mi nohu obvazoval, jsem mu řekla:

„Tak to není moc dobrý. Co když ti budu chtít utéct? Nebudu mít šanci!“ Usmála jsem se na něj a sledovala jeho reakci. Když skončil, odpověděl:

„Já doufám, že nebudeš mít důvod ode mě utíkat.“ Byl skvělý. Můj vysněný přítel. Možná ještě lepší. Je pravda, že ho znám teprve pár dní...Ale i tak mi připadá, že ho znám již hodně dlouho. Dívala jsem se mu do očí. Pozorovaly mě. A pak se ke mně začal naklánět. Já jsem však byla rychlejší a políbila jsem ho první. Jeho rty se vpíjely do mých. Nebyla mezi nimi jediná mezířka.

„Proč jsem tě nepotkala dřív. Život by byl krásnější!“ řekla jsem, když jsem se trochu odtáhla a objala ho. Políbil mě do vlasů.

„Tak co bys teďka chtěla dělat? Nějaké zvláštní přání?“

„Jediné, co teď chci, je být s tebou. Nic víc nepotřebuju.“ Usmál se. „Ale jestli chceš nějaký úkol. Jeden by tu byl.“

„Povídej.“

„Moje auto. Mám v něm všechny svoje věci. A pár by se mi jich hodilo. Do města jsem jela na dovolenou, odpočinout si od práce. Sice pracuju z domova, ale i tak jsem prostě potřebovala odjet a na chvíli vypnout. Mám tam i čisté oblečení. A to bych popravdě celkem uvítala.“

„Jasně. Chápu. Až budeš spát, tak ti pro něj zajdu.“

„Já chci jít s tebou!“

„Víš, že bys neměla chodit. Takže žádné odmlouvání.“

„Dobře. A ještě je tu jedna věc, co bys pro mě mohl udělat.“ Podíval se na mě a čekal, až mu řeknu svoje přání, plně odhodlaný mi ho splnit. „Polib mě.“

„S největší radostí.“ Odpověděl a znovu mě políbil. Nejdříve byl polibek něžný, ale pak se proměnil ve vášnivý. Byl stále naléhavější. Jakoby konečně dostal to, po čem tak dlouho toužil. Tom mi pomalu začal rozepínat knoflíčky mojí košile, kterou následně sundal. Nezaváhala jsem ani chvíli a přetáhla jsem mu tričko přes hlavu. Páni, pomyslela jsem si, když jsem uviděla jeho hrud' bez trička. Rýsovaly se mu tam dokonalé svaly. Chtěla jsem se ho dotýkat. Prozkoumat každíčkou část jeho těla.

Lehce jsem se zvedla ze sedu a obkročmo si sedla na něj. Položil mi ruce kolem mého pasu a podíval se mi do očí. Nevím, jak bych měla nejlépe popsat to, co jsem uviděla. Radost, obdiv, touha, vášeň. To vše jsem spatřila v jeho pohledu. Už už jsem se chtěla naklonit a opět ho políbit, ale Tom mi zaklonil hlavu a začal mě líbat na krku. Pak mi opatrně shrnul vlasy přes jedno rameno a jeho polibky pokračovaly k odhalenému rameni. Bylo to tak nádherné. Vzala jsem jeho obličej do svých rukou a přitáhla jsem si ho ke svým ústům. Poté mě opatrně začal tlačit k posteli, takže jsem na ní po chvíli ležela. Energie mnou proudila a mně bylo čím dál větší teplo. Jeho doteky byly tak nádherné. Pod každým jsem ucítila to známé mravenčení. Potichu jsem zasténala. Ruce jsem mu zapletla do jeho vlasů a jeho polibky ještě zesílily. Opět byly intenzivnější a dychtivější. Jeho ruce mě hladily po břiše, ale pak sklouzly níž. Začal mi rozepínat kalhoty. A mně došlo, že takhle daleko zajít nechci. Ne tak brzo.

„Tome, počkej.“ Řekla jsem zadýchaně. „Tohle je na mě moc rychlý.“

„Promiň. Já...tohle jsem neměl v plánu. Ale...ty jsi...prostě se s tebou nedokážu ovládat. Jsi tak nádherná. Ani nevíš jak moc.“ Řekl a opět mě políbil. Tentokrát ale něžně a pomalu. Jakoby si ten polibek vychutnával.

Když se ode mě odtáhnul a lehl si vedle mě, cítila jsem potřebu být mu co nejvíce nablízku. Přitulila jsem se k němu a položila mu hlavu na hrud'. Slyšela jsem, jak rychle mu tluče srdce. Leželi jsme tam beze slov ještě dlouho. Vnímala jsem, jak se jeho dech pomalu zklidňuje. Rukou jsem mu lehce přejížděla po hrudi tam a zpátky. Pak vzal mou ruku do své, přitáhl si ji k ústům a políbil ji. Zvedla jsem se, opřela se o předloktí a zadívala se na něj. Vypadal tak šťastně a bezstarostně.

„O čem přemýšlíš?“ vyrušil mě z mého uvažování.

„Ani nevím. Přemýšlím, kde jsi byl celých těch 24 let mého života,“ odpověděla jsem mu. Usmál se na mě, a odpověděl: „nemáš si na co ztěžovat. Já si musel počkat ještě o 10 let déle. Ale teď, když jsem tě konečně našel, tě neopustím.“

„Páni. Tobě je 34? To bych do tebe vůbec neřekla. Vypadáš na míň.“

„To děkuju. S tebou si připadám mladší.“ Všechno, co řekl, znělo tak hrozně krásně. Naklonila jsem se k němu a opět ho políbila.

Stěhování

Zapátrala jsem rukou vedle sebe a zjistila jsem, že tam Tom není. Pomalu jsem otevřela oči. Venku byla ještě tma. Podívala jsem se na budík- dvě hodiny ráno. Otočila jsem hlavu, abych se rozhlédla po ložnici. Tom stál u okna a s někým telefonoval:

„Dobře. Buď opatrná. Mám tě rád.“ A pak zavěsil. Páni. Nebyla jsem si jistá, ale myslím, že jsem právě poznala žárlivost. Zajímalo mě, s kým si volal. Přece jenom byly dvě hodiny ráno. A ne každému by asi říkal, že ho má rád. To mě znervózňovalo ještě více.

„Proč nespíš?“ vytrhl mě z mého uvažování.

„Protože nejsem vedle mě.“ Řekla jsem rozespale, aby nepoznal, že jsem ho už chvíli poslouchala. „Tak už tam nestůj a pojď ke mně.“ Usmál se, ale v jeho očích byla vidět starost. Pomalu přešel po ložnici až k posteli a lehnul si vedle mě. Přitulila jsem se k němu a začala ho hladit po hrudi. On mě na oplátku políbil do vlasů. Chtěla jsem se ho zeptat, jestli je všechno v pořádku, ale nebyla jsem si jistá, jestli bych chtěla slyšet jeho odpověď. Co když by mi řekl něco, co by se mi nelíbilo? Teď to nebudu řešit. Prostě mu musím věřit, že by mi to řekl sám. Přece jenom jsme spolu už přes měsíc. A musím uznat, že to byl prozatím ten nejkrásnější měsíc, který jsem zažila. Většinu dní jsme si jenom povídali. Navzájem jsme poznávali toho druhého. Víím, že po měsíci toho moc nezjistíme, ale i tak jsem zjistila spoustu věcí. Oblíbené jídlo, barvu a podobně. Kde se narodil. Jeho dětství. Ale co bylo zvláštní, nezmínil nic, co by se týkalo současného života.

Ještě chvíli jsem vzpomínala na uplynulé dny a pak jsem usnula.

.....

Ráno mě probudil paprsek světla procházející skrze záclonku u okna. Protáhla jsem se a pomalu se posadila na postel. Tom nikde nebyl. Zaposlouchala jsem se, jestli ho náhodou neuslyším. Nic jsem však neslyšela. Vůbec nic.

Vstala jsem a přes košilku jsem si přehodila župan. Vešla jsem do kuchyně a doufala, že ho tam uvidím. Ale opět nic. Už jsem se začínala trochu bát. Přece by nikam neodjel bez toho, aby mi zanechal vzkaz. Najednou jsem však venku uslyšela jeho hlas:

„Dobře. Jsem rád, že jsi v pořádku. Zatím ahoj.“ Mezitím jsem vyšla ven a konečně ho uviděla. Stál zády ke mně. Už zase telefonoval. A já bych vsadila cokoliv na to, že to byla ta samá osoba, co dneska v noci. Proč mu pořád volá? Anebo snad zavolał on jí? Něco ve mně hlodalo. Nejspíš to byla žárlivost. Prostě jsem se o něj nechtěla dělit s někým jiným. Chtěla jsem se o ní dozvědět víc a...Co to se mnou je? Kdyby chtěl někoho jiného, přece by mi, už dvakrát, nezachránil život. Tuhle větu jsem si opakovala pořád dokola, když v tom se Tom otočil a usmál se na mě.

„Dobré ráno Kate! Dáme si snídani venku?“ Teprve, když to řekl, jsem si to uvědomila. V trávě ležela kostkovaná deka. Typická pro pravý americký piknik. Na dece byl položený tác a vedle skleničky a pití. Nemohla jsem jinak. Usmála jsem se a rozeběhla se za ním. V plné rychlosti jsem mu vběhla do náruče. Nejspíš to nečekal, protože zavrával, a udělal krok dozadu. Tohle však trvalo jenom chvíli. Poté mě pevně objal a políbil mě do vlasů. Lehce mě odstrčil, a tak jsem, ač nerada, o kousek poodstoupila. Zaklonila jsem hlavu a

zadívávala se mu do očí. Držel mě kolem pasu a přitáhl si mě o kousek blíž. Tak strašně moc jsem ho chtěla políbit a byla jsem si téměř jistá, že on to chce taky. A pak mě to napadlo. Naklonila jsem se k němu. Naše rty se už téměř dotýkaly, a když chyběl jen opravdu malinký kousíček, vzdychla jsem. Tom udělal přesně to, co jsem si myslela. Zavřel oči a naklonil se ke mně. Já jsem však stihla zareagovat. Rychle jsem mu vyklouzla z náruče a pronesla jsem:

„Snídaně v trávě? To zní skvěle.“ Otočila jsem se. Tom se podíval mým směrem, usmál se a nepatrně zakroutil hlavou. Pak vykročil ke mně. Sednul si a přitáhl si mě do náruče. Společně jsme se nasnídali a já se rozhodla, že tác odnesu dovnitř. Ale než jsem se zvedla, Tom už si mě přitáhl k sobě a řekl:

„Kdepak. Teď už mi neutečeš.“ Než jsem stačila cokoli říct, políbil mě. Seděla jsem mu na klíně a on mě líbal. Nejprve něžně. Ale pak jeho naléhavost zesílila. Začal se naklánět a opatrně mě položil na deku. Jednou rukou se opíral o deku a druhou mě hladil. Stále jsme se ale líbali. Své ruce jsem mu položila okolo krku. Najednou jsem cítila, že se chce odtáhnout. Já ale nechtěla. Přála jsem si, aby to trvalo déle. Proto jsem si ho přitáhla ještě blíže k sobě. Začal mě líbat vášnivěji a rychleji. Bylo to neskutečné. Srdce mi tlouklo jako o život. Celá jsem pod ním roztála. Nedokázala jsem o ničem přemýšlet. Jediné co jsem věděla určitě je, že ho chci. Tak hrozně moc ho chci.

Jakoby věděl, co mi běží hlavou. Volnou rukou mi rozvázal župan a vyhrnul mi košilku. Když se dotknul mé holé kůže, vzdychla jsem mu do úst. Jeho sevření zesílilo. Jednu nohu dal mezi mé a rukou mi sjel na stehno. Nohu jsem pokrčila a přehodila ji přes tu jeho. Byli jsme do sebe zapletení a já cítila jeho doteky úplně všude. Bylo toho na mě příliš. Potřebovala jsem se nadechnout. Zaklonila jsem tudíž hlavu. Jakoby na to celou tu dobu čekal. Polibky si razil cestu dolů. Nejprve na bradu, na krk a pak mi z ramene stáhl župan i ramínko od košilky.

Na místě, kde se mě ještě před chvílí dotýkal svými prsty, jsem ucítila jeho rty. Bylo to nádherné. Ale pak mi rukou najel na okraj kalhotek a já si to uvědomila. Chci ho. Ale ne tady. Pořád jsme byli venku. Je pravda, že jsem tady nikdy nikoho neviděla, ale to neznamenalo, že se v lese nikdo neskrývá. Třeba Simon. Jenže tohle jsem mu říct nemohla. Nechtěla jsem zkazit tenhle okamžik. Proto jsem si přitáhla jeho obličej k sobě. Musel se malinko posunout a toho jsem využila. Přetočila jsem se, a tak jsem nyní ležela já nad ním. Teda, spíš jsem na něm obkročmo seděla. Zůstal v úžasu ležet. Těžce oddechoval a při tom mi hleděl do očí.

Potřebovala jsem něco říct, jinak by určitě pokračoval. Mezitím co jsem přemýšlela o vhodných slovech, naše dechy se zpomalily. Teď jsme prostě jenom leželi. Rukou jsem se mu opírala o hrud' a hlavu jsem měla nad ním. Zvedl ruku a pramínek vlasů mi zastrčil za ucho. Nespustil ji však, ale začal mě hladit po tváři. Tohle byl konec. Jak jsem teď měla vymyslet něco užitečného? Ležela jsem v náručí toho nejužasnějšího muže pod sluncem. Naše rty se téměř dotýkaly a pak najednou udělal něco, co jsem opravdu nečekala.

„Miluju tě.“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co mi právě řekl. Nevěřičně jsem na něj koukala. Neschopná slov.

„Tak strašně moc tě miluju. Ty jsi naprosto dokonalá. Jsi krásná, chytrá, vtipná. Máš nádherný smích!“ Co jsem na tohle měla říct?

„Tome, hrozně si vážím toho, co jsi mi právě řekl. A proto mě mrzí, že ti nemůžu říct to samé. Mám tě ráda, strašně moc. Ale já nevím, jestli je to láska. Nemám to s čím porovnat. Samozřejmě jsem měla pár kluků, ale žádný vztah nebyl tak vážný jako tenhle. S žádným jsem se necítila tak krásně, jako s tebou. S tebou se ničeho nebojím, cítím se v bezpečí. Vím, že mě ochráníš. Kdykoliv budu mít nějaký problém, prostě se ti schoulím do náruče, a všechno bude zase v pořádku. Aspoň takhle to teď cítím. Teď ti nemůžu říct to samé, ale až si tím budu stoprocentně jistá, určitě se to dozvíš.“ Po těchto slovech jsem se mu stulila do náruče. Objala jsem ho tak pevně, jak jsem jen mohla. Cítila jsem, jak mi objetí oplácí, ale samozřejmě ne tak silně, aby mi neublížil. Políbil mě do vlasů a pak pronesl:

„Já si na to počkám. A až mi to jednou řekneš, budu ten nejšťastnější muž pod Sluncem.“

Leželi jsme tam takhle asi ještě půl hodiny. Pak jsem uslyšela zvonit svůj telefon. Neochotně jsem se zvedla a šla ho zvednout. Mezitím, co jsem hovor vyřizovala, Tom sklídl naši snídani. Pak se opřel o dveře a pozoroval mě. Zavěsila jsem nejrychleji, jak to šlo.

„Kdo to byl?“ zeptal se mě.

„Moje šéfová. Chce, abych vypracovala zprávu o jedné zakázce.“

„Tak proč se tváříš tak naštvaně? Já myslel, že tě tvoje práce baví.“

„To jo. Ale veškeré podklady jsou u mě doma.“

„Nevadí. Tak tam zajedeme. Stejně bychom tam jednou zajet museli. Tak teďka máme aspoň pádný důvod.“

„Jak je možné, že máš na všechno vždycky odpověď?“ nechápala jsem. V mých očích byl prostě dokonalý.

„To víš, s tím se člověk musí narodit,“ zavtipkoval. „Stačí ti 15 minut na převlečení? Já bych zatím připravil auto.“

„Jasně,“ řekla jsem, políbila ho a odběhla do ložnice.

.....

Návrat do reality byl těžký. Ve schránce jsem měla plno dopisů a většina mých kytek byla uschlá. Ale co jsem mohla čekat, když si na měsíc zmizím pryč. Zatímco jsem si balila potřebné materiály, Tom si prohlížel můj byt. Nebyl nijak zvlášť velký, tak akorát pro jednoho člověka. Nechala jsem ho, ať si to tu v klidu prohlídne. Šla jsem zatím do kuchyně, abych nalila něco k pití. Když jsem se vrátila zpět do obývacího pokoje, kde byl Tom před tím, než jsem odešla, zjistila jsem, že je pryč.

„Tome?“ zavolala jsem.

„V ložnici,“ odpověděl mi. Pít jsem položila na konferenční stolek a šla za ním. Stál uprostřed pokoje a s pobavením se díval na moji postel. Přemýšlela jsem, co ho tak pobavilo.

„Asi úplně nechápu, proč se směješ,“ řekla jsem narovinu.

„Ty máš byt tak malý, že se tu sotva dá hýbat, ale máš manželskou postel?“ řekl a podíval se na mě.

„No co, ráda se roztahuju. A navíc, co ty víš, kolik jsem tu měla mužů?“ odpověděla jsem, abych ho trochu pošádila.

„To mi radši ani neříkej. Při představě že tě drží v náručí nikdo jiný než já...“, nechal tu větu viset ve vzduchu. Podívala jsem se mu do očí. Viděla jsem v nich bolest. Okamžitě jsem zalitovala, že jsem něco takového vůbec řekla. Navíc to nebyla pravda. Žádného muže jsem tu ještě neměla.

„Promiň. Takhle jsem to nemyslela,“ řekla jsem rychle a utíkala k němu, abych ho objala. Jenže on mé objetí neopětoval. Měla jsem strach. Doufala jsem, že jsem to všechno nepokazila. Podívala jsem se mu do očí. Musel vidět můj vystrašený výraz a pak se stalo něco, co jsem nečekala.

„Ty taky hned na všechno skočíš!“ On si se mnou jenom hrál. Najednou byl zase veselý. Rukama naznačil, že mě chce zlechtat, a tak jsem začala ustupovat a žadonit, ať to nedělá. Jenže to nemělo žádný smysl. Stejně mě začal šimrat a já jsem couvala tak dlouho, až jsem narazila na postel a spadla na ní. Ještě pořád jsem se smála, když se výraz v jeho očích změnil. Věděla jsem přesně, na co myslí. Bez otálení jsem si ho přitáhla blíž k sobě a začala ho líbat. Jeho polibky byly naléhavé, vášnivé a přece v nich byla něžnost. Vlávalo se do mě horko. Naše těla byla propletená, nebyl mezi nimi jediný volný prostor. Srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem nevnímala žádné zvuky z ulice. V tuto chvíli jsme tam byli jenom my dva. Už se chtěl odtáhnout, ale já jsem si ho přitáhla ještě blíž a se slovy: „Ne, ještě nepřestávej,“ jsem ho začala opět líbat. Přetočila jsem se, takže jsem nyní seděla na něm. Ruce mi obtočil kolem pasu a hladil mě na zádech. Tisknul si mě k sobě. Rukama mi pak zajel pod triko a při jeho dotyku na holou kůži jsem tiše vzdychla. V místě, kde se mě dotknul, jsem cítila, jak se do mě vlévá horkost. Prohnula jsem se v zádech a při tom pohybu jsem v klíně ucítila, jak moc je vzrušený. Pomalu jsem se o něj znovu otřela. Tom mi vzdychl do úst. Dělal mi radost, když jsem viděla, co všechno s ním dokážu udělat. Pohyb jsem ještě párkrát zopakovala, ale Tom se najednou odtáhl a opatrně se posadil.

„Kate, tohohle musíme nechat. Ani nevíš, jak hrozně bych tě chtěl. Ale počkám, až si budeš jistá i ty, že to chceš,“ řekl a mezitím těžce oddechoval. Proč jsem mu jenom ráno říkala, ať mi dá čas. Vždyť on je ten pravý. Je naprosto dokonalý. Ale nemohla jsem mu teď říct, že ho miluju. Myslel by si, že své city měním moc rychle. Tiše jsem tedy přikývla na znamení svého souhlasu.

Pomaloučku jsem se pak zvedla, rukou jsem si prohrábla vlasy, urovnala triko a řekla: „Já mám už sbalené všechny potřebné materiály, takže můžeme jet.“

„Je tu ještě jedna věc, kterou bych rád probral. Přijde mi zbytečné, abychom sem jezdili vždycky, když budeš mít novou práci.“

„Já si sem klidně zajedu sama, nemusíš se mnou jezdit,“ skočila jsem mu do řeči.

„O to vůbec nejde, víš, že tě nenechám jet nikam samotnou. Mám jiný nápad. A doufám, že budeš souhlasit,“ řekl, pak se chvíli odmlčel a dodal: „Tak dlouho jsem tě chtěl mít u sebe, a tenhle měsíc byl naprosto dokonalý. Představa, že jsem bez tebe, byť jen na

chvilinku, mi rve srdce. A proto bych se tě rád zeptal, jestli by ses ke mně nechtěla nastěhovat?“ Tohle jsem opravdu nečekala. V hlavě mi vířily myšlenky typu: nedělej to, máš krásný byt, co ti tady chybí; víš, kolik práce ti dá, než tenhle byt někomu pronajmeš; jsi ochotná kompletně předělat svůj život, a odstěhovat se z města do hor, kde už nebudeš potkávat své přátele? Ale jak to tak bývá, srdce málokdy poslechne hlavu.

„Ano,“ řekla jsem.

Poprvé

„A je to,“ řekla jsem, když jsem si vybalila poslední krabici. Stěhování nám zabralo asi týden. Nikam jsme nespěchali, navíc já jsem mezitím musela pracovat. Oblečení se mi pohodlně vešlo do skříně, protože, jak jsem zjistila, Tomovi stačilo pár košil, triček a kalhot. Zbytek věcí jsem měla uložený různě po domě. Věci týkající se práce jsem si nechala v ložnici na stole, svůj oblíbený župan jsem si pověsila do koupelny a pro zbytek věcí jsem taky našla místo. Prozkoumala jsem díky tomu pořádně zbytek domu. Zнала jsem prakticky každý kout, až na jeden pokoj. Dveře naproti koupelně byly zamčené od samého počátku, co jsem tady. Chtěla jsem se Toma zeptat, proč jsou zamčené, ale na druhou stranu, určitě to má nějaký svůj důvod, a kdyby chtěl, abych ho věděla, určitě by mi ho řekl.

„Vítám tě doma,“ řekl Tom a vyrušil mě z mého uvažování. „Doufám, že tu budeš šťastná.“

„Já jsem šťastná, když jsem s tebou. Takže jestli mi nehodláš v nejbližší době zlomit srdce, tak myslím, že šťastná budu.“

„Máš štěstí. Zatím to v plánu nemám.“ Jakmile to dořekl, přišel ke mně a políbil mě. Myslím, že toho se nikdy nenabažím. Během toho týdne jsem si byla čím dál jistější, že ho miluju. Že s ním chci strávit zbytek svého života. Ale čekala jsem na vhodnou příležitost, abych mu to řekla. Navíc jsem s tím chtěla spojit i to, na po čem oba toužíme. Naše poprvé.

„Co budeme dělat teď?“ zeptala jsem se.

„Ty si trochu odpočiň. Já musím zajet do města a něco tam zařídit.“

„A v kolik se vrátíš?“ zeptala jsem se a v hlavě jsem si začala dávat dohromady plán.

„No, nejdřív kolem sedmé. Ale nevím to jistě. Až budu vyrážet, dám ti vědět.“ Perfektní, pomyslela jsem si.

„Dobře, budu tu na tebe čekat.“ Políbil mě na rozloučenou. Vyprovodila jsem ho ke dveřím a počkala, až nastoupí do auta. Dívala jsem se za ním, dokud nevjel do lesa.

Vrátila jsem se do chaty. Podívala jsem se na hodiny, abych zjistila, kolik mám času. Teď byly tři hodiny odpoledne. To je ideální. Začala jsem si třídit myšlenky a rozvrhovat, kolik času na co budu mít. Nejdříve začnu sprchou.

Šla jsem do ložnice a ze skříně si vyndala čisté spodní prádlo. Vybrala jsem si červenou krajkovanou podprsenku a kalhotky. Odešla jsem do koupelny, sundala jsem si veškeré oblečení a vlezla do sprchy. Pustila jsem na sebe proud teplé vody a v myšlenkách jsem zalétla k tomu, co mám v plánu. Tak hrozně moc jsem se těšila. Připadala jsem si jako dítě. Zavrtěla jsem hlavou, abych se vrátila myšlenkami zpět. Žiletkou jsem se pečlivě zbavovala všech nežádoucích chloupků. Poté jsem si umyla tělo i vlasy. Když jsem vylezla ze sprchy, ještě jsem se namazala vanilkovým tělovým krémem. Moje pokožka pak byla hebká a krásně voněla. Oblékla jsem se, přehodila si ručník přes ramena a začala si rozčesávat vlasy.

Když jsem byla hotová, nastal čas k dalšímu kroku. Vrátila jsem se do kuchyně, otevřela ledničku a začala jsem hledat. „Přece tady někde musí být. Určitě jsem ho kupovala,“ říkala jsem si pro sebe. Už jsem začala být lehce nervózní, ale pak jsem ho našťestí našla. Měla jsem v plánu uvařit lososa s opečenými brambory. Našťestí mě vaření

bavilo již od malička, takže vařit jsem uměla velmi dobře. Připravila jsem si všechno tak, aby, až se mi Tom ozve, že vyjíždí z města, stačilo lososa a brambory jenom hodit na pánev a osmažit. Asi po půl hodině jsem byla hotová. Teď přišel na řadu stůl. Sundala jsem z něj starý ubrus, a přehodila přes něj nový bílý ubrus. Na ten jsem dala ještě červený běhoun. Následovaly talíře, na které jsem složila červené ubrousky. Dále příbory, skleničky na víno a samozřejmě jsem nemohla zapomenout na svícen se svíčkami. Poodstoupila jsem kousek dál, abych se podívala na svůj výtvar. Venku sice bylo ještě světlo, ale i tak to vypadalo krásně. Až budou zapálené svíčky, bude to ještě lepší. Podívala jsem se na hodiny. S úlevou jsem zjistila, že mám ještě hodinu času.

Odešla jsem tedy do ložnice. Tam jsem ze skříně vyndala krátké červené šaty bez ramínek. Tohle bylo vůbec poprvé, co jsem si je vzala na sebe. Nikdy předtím jsem nenašla vhodnou příležitost proto si je obléct. K nim jsem si vzala černé boty na nižším podpatku. V koupelně jsem si vlasy ještě jednou rozčesala a rozhodla se, že je nechám rozpuštěné. Ze skříňky jsem si vyndala své líčení. Nejprve jsem si decentně nanasla hnědé oční stíny a poté řasenku. Chvilí jsem se rozhodovala, jaké si vezmu náušnice, a nakonec vyhrály malé stříbrné pecičky. Při pohledu do zrcadla jsem zůstala stát jako zmražená. Vypadala jsem krásně. Přesně takhle jsem si to představovala. Chtěla jsem, aby dnešní večer byl perfektní. Abychom na něj oba dva vzpomínali ještě dlouho.

Když jsem se vrátila do kuchyně, uslyšela jsem pípnutí esemesky. Vzala jsem mobil do ruky a přečetla si zprávu:

PRÁVĚ VYJÍŽDÍM, BUDU TAM ZA 15 MINUT, TĚŠÍM SE NA TEBE.

Skvělé načasování. Dodělala jsem předpřipravenou večeři, kterou jsem následně nandala na talíře. Z lednice jsem vyndala červené víno. Měla jsem výhodu v tom, že Tom do lednice vůbec nechodil. Za ten měsíc si zvyknul na to, že vařím já, takže veškeré nakupování jídla bylo na mě. Nemusela jsem se tedy bát, že by si Tom něčeho všimnul. Právě ve chvíli, kdy jsem víno nalila do skleniček a odložila ho na kuchyňskou linku, jsem uslyšela bouchnutí dveří u auta. Rychle jsem ještě zapálila svíčky. Najednou jsem byla nervózní. Co když se mu to nebude líbit? Co když mu nebude chutnat? Co když na to nebude mít náladu? Srdce se mi rozbušilo. Ale jakmile jsem ho spatřila, všechny pochybnosti zmizely.

„Kate,“ řekl, ale jakoby mu došla slova. To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Přešla jsem k němu, položila mu ruce kolem krku a políbila ho.

„Jsi nádherná. Tohle všechno je nádherný.“ Nevěděla jsem, co na to říct. Zatím se to vyvíjelo přesně, jako v mých představách.

„Doufám, že máš hlad,“ řekla jsem první věc, která mě napadla. Tom se usmál.

„Jo, to teda mám.“ Sedli jsme si ke stolu a pustili se do jídla. Při tom jsme si povídali, já jsem zjišťovala, co je nového ve městě, a on se mě ptal na mé nápady ohledně bydlení. Jestli bych třeba nechtěla přestavět pokoje, jestli mi všechno vyhovuje. Prostě chtěl, abych se tu cítila dobře. Když jsme dojedli, zvedla jsem se, abych umyla nádobí. Jenže Tom se ke mně zvednul a přitáhl si mě do náruče dřív, než jsem vůbec stačila zvednout talíře.

„Bylo to výborné. Jako vždycky,“ pochválil mi mou večeři. Pak se ke mně naklonil a začal mě líbat. Konečně to přišlo. Jestli se doteď nic nepokazilo, teď už to bude v pořádku.

Ale hned jak mi tato myšlenka prolétla hlavou, začal Tomovi zvonit telefon. Nejdřív ho ignoroval. Ale já jsem se odtáhla a řekla: „Radši to zvedni, třeba to je důležité.“ Neochotně mě poslechnul a šel si hovor vyřídit před dům. Nelíbilo se mi, že vždycky odchází. Co mohl řešit tak tajného, že jsem to nemohla vědět? Abych využila čas, vzala jsem nádobí ze stolu a umyla ho. Právě když jsem vypnula vodu a utírala si ruce do ručníku ležícího vedle dřezu, ke mně Tom přistoupil a zezadu mě objal kolem pasu. Políbil mě do vlasů.

„Jestli to bylo něco důležitého...“ řekla jsem a otočila se k němu. Ale než jsem stačila dokončit větu, skočil mi do řeči: „Nic není důležitějšího, než ty.“ Celá jsem se rozplývala. Přesla jsem ke stolu a sfouknula jsem svíčky. Když ke mně Tom přešel, vzala jsem ho za ruku a pomalu jsem ho vedla do ložnice. Zavřel za námi dveře. Pak ke mně přišel, položil ruce kolem mého pasu a zadíval se mi do očí. V těch jeho jsem viděla tolik emocí. Štěstí, vzrušení, touhu, lásku. Cítila jsem tu správnou chvíli na to, abych mu řekla ty dvě slova. Slova, která všechno změní. Pak bude naše láska ještě silnější.

„Miluju tě.“

„Já tebe taky,“ odpověděl mi. Pak už na nic nečekal a začal mě líbat. Své ruce jsem mu položila kolem krku a prsty jsem si pohrávala s jeho vlasy. Polibky byly něžné, dlouhé. Vlávala se do mě horkost. Už jsem nechtěla na nic čekat. Hrozně moc jsem ho chtěla. Lehce jsem se odtáhla a postupně jsem mu rozepínala každý knoflíček na jeho košili, kterou jsem mu následně sundala. Tom sjel rukama až na kraj mých šatů. Začal jsem vyhrnovat, až je nakonec svlékl. Mezitím jsem si sundala podpatky. Naštěstí to byl přesně ten typ bot, který stačí otřít o druhou nohu a poté sám spadne. Dlaní mě hladil po tváři. Já jsem prozkoumávala každý jeho sval na hrudi a zádech. Pak jsem sjela rukou k límci kalhot, které jsem rozepnula. Už jsem je chtěla sundat, když v tom mě něco napadlo. Zároveň s nimi jsem sundala i to, co bylo pod nimi. Stál přede mnou úplně nahý. Najednou jsem se začala trochu stydět. Tohle bude poprvé, co se s někým budu milovat. Vlastně pořádně nevím, co mám dělat. Nechtěla jsem nic pokazit. Tom asi vycítil mou nejistotu.

„Jestli to nechceš...“

„Ne, to ne. Chci to. Ale...Tohle bude...Prostě nechci nic zkazit,“ řekla jsem nakonec. Vzal můj obličej do svých dlaní a zadíval se mi do očí.

„Neboj, nic zkazit nemůžeš. Jsi naprosto perfektní. Celý tenhle večer je perfektní.“ Víc skvělý už být nemohl. Přitáhl si mě blíž a začal mě hladit po zádech. Já jsem si položila ruce kolem jeho krku a políbila ho. Když rukou narazil na podprsenu, rozepnul ji a následně sundal. Přitulila jsem se k němu ještě blíže. Byl to bezmyšlenkový pohyb. Prostě jsem se styděla. V hlavě mi vířily myšlenky, že se mu nebudu líbit a podobně. Naštěstí si toho asi ani nevšimnul, protože následně mi sundal i poslední část oblečení.

Stáli jsme tam uprostřed pokoje, úplně nazí. Mezi našimi těly nebyla jediná mezírka. Venku už byla tma. Jediným zdrojem světla byly měsíční paprsky prostupující do pokoje skrz okno. A právě tyto paprsky dopadaly na naše těla. Tom se po chvíli trochu odtáhl a zadíval se na mě. Nejdřív se mi díval do očí. Pak sjel pohledem na zbytek mého těla. Najednou jsem v jeho očích uviděla něco zvláštního. Prohlížel si mě s obdivem, Jako bych

byla nějaká bohyně. Na jednu stranu mi to lichotilo, ale na druhou stranu jsem chtěla být v jeho náruči.

„Jsi tak nádherná,“ pronesl potichu. Po těchto slovech jsem přešla k němu a začala ho líbat. Vzal mě do náruče. Cítila jsem jeho teplou kůži na své. Byl to tak nádherný pocit. Opatrně mě položil na postel. Nepřestával mě však líbat. Lehnul si nade mě, lokty se opíraje o postel. Jeho polibky byly nyní vášnivější a delší. Srdce mi tlouklo tak hlasitě, že jsem nevnímala nic kolem nás. Čas jakoby přestal existovat. Hladila jsem ho po zádech a snažila se zapamatovat každý jeho sval. Pak jeho polibky znězněly. Svou rukou našel tu mou. Položil ji na polštář vedle mé hlavy. Když se lehce odtáhl, podíval se mi do očí. Vypadalo to, jakoby se chtěl ujistit, že to opravdu chci. Přikývla jsem hlavou jako souhlas na nevysovenou otázku. Rukou mě pohladil po tváři a naposledy políbil. Pak svou dlaň položil na tu mou a právě ve chvíli, kdy do mě pronikl, jsme si propletli prsty.

.....

Lehl si vedle mě. Když jsem se přitulila k jeho hrudi, slyšela jsem, jak rychle mu tluč srdce. Chvíli jsme takhle leželi v tichosti, nikdo nic neříkal. Rukou jsem ho hladila po hrudi a on mi brouzдал prsty ve vlasech. Cítila jsem se tak šťastná. Připadalo mi, že teď už budeme navždy spolu.

Opřela jsem se o předloktí a podívala se mu do očí. Díval se na mě s láskou, ale zároveň jsem uviděla i něco zvláštního. Strach.

„O čem přemýšlíš?“ zeptala jsem se.

„Jak moc jsem šťastný,“ řekl. Já jsem ale věděla, že ho něco trápí.

„To já taky. Ale je v tom i něco jiného.“ Jakmile jsem to dořekla, usmál se.

„To je neuvěřitelné, jak dobře mě už znáš,“ snažil se vyhnout odpovědi.

„Tak co tě trápí?“ Jeho úsměv byl najednou pryč, jeho tvář zvažněla.

„Asi jsem ti to měl říct dřív. Tím, že jsme spolu, budeš v neustálém nebezpečí. Budou se ti snažit ublížit, aby tak oslabili mě.“ To co řekl, mě zasáhlo. Musela jsem s tím samozřejmě počítat a něco ve mně vědělo, že se to stane. Představa dalšího setkání se Simonem se mi ovšem vůbec nelíbila. Navíc jim vůbec nepůjde o mě. I kdybych je prosila, ať mě pustí, nebudou mě poslouchat. Jediné, o co jim půjde, je ublížit Tomovi.

„To už tady jednou bylo. Je pravda, že jsem se bála, ale ty jsi mě zachránil. Jsi silnější než on.“

„Zatím jsem silnější. Ale on byl sám. Tohle bylo spíše štěstí. Po tom, co jsi utekla, nečekal, že tě půjdu hledat, jinak by s sebou vzal jednoho ze svých nejbližších poskoků. Ale chci, abys věděla, že tě vždycky budu chránit. Nenechám tě nikdy samotnou. Ty jsi teď to nejdůležitější, co mám. Už si nedokážu představit život bez tebe. Tak hrozně moc tě miluju a...“ chtěl pokračovat, ale dřív než stačil cokoliv říct, jsem ho políbila. Doufala jsem, že tím vyjádřím všechno, co jsem měla na srdci. Že mu věřím, že mě vždy ochrání; že bude se mnou; že jsem s ním šťastná. A to nejdůležitější, že ho tak bezmezně miluju. To všechno jsem se snažila dát do toho jediného polibku.

Když jsem se odtáhla, jeho pohled se změnil. Teď vypadal mnohem klidněji, téměř bezstarostně.

Kateřina Majstríková

„To už je lepší. A teď už pojď spát,“ řekla jsem a stulila se mu do náruče.
„Dobrou noc a sladké sny,“ odpověděl a naposledy mě políbil do vlasů.

Mike a Alex

Uběhl asi týden. Strávila jsem ho převážně prací, stejně jako Tom. Prakticky jsme na sebe neměli moc času. Buď jsem nemohla já, nebo Tom. Ale dnešek jsme si vyhradili sami pro sebe a zajeli jsme do města. Dopoledne jsme navštěvovali různé památky a pak jsme si dali oběd. Odpoledne jsme strávili vyhlídkovou plavbou na lodi a pak jsme zašli do kina. Film skončil poměrně brzo, takže jsme ještě stihli zajít do cukrárny. Sedli jsme si ke stolku pro dva v rohu, abychom byli aspoň trochu izolovaní od okolních lidí.

„Co Vám mohu nabídnout?“ zeptala se mladá servírka. Podle mých odhadů jí mohlo být kolem 20 let. Byla poměrně malá, s dlouhými černými vlasy.

„Já bych poprosila horkou čokoládu...“

„A já si dám jedno presso,“ dokončil Tom.

„Hned to bude,“ odpověděla servírka a odešla.

Chvilí jsme si s Tomem povídali o celém dni a rozebírali jsme mé nápady ohledně zahrádky, co bych chtěla mít před domkem. Pak nám servírka přinesla naši objednávku. S chutí jsem začala usrkávat svoji horkou čokoládu. Byla výborná. Dál jsme si povídali, když v tom se Tom zarazil a zahleděl se za mě. Otočila jsem se, abych zjistila důvod jeho jednání. U servírek stála mladá žena, kolem 30 let, a pokud jsem správně zaslechla, prosila o stůl pro tři.

„Omluv mě na chvíli,“ řekl Tom, a než jsem se stihla na cokoliv zeptat, už se zvednul a šel směrem k té ženě. Hrozně jsem chtěla vědět, co dělají. Ale připadalo mi neslušné se otáčet a navíc poslouchat cizí rozhovor. A tak jsem tam jenom seděla a dopíjela zbytek čokolády.

Musel jsem za ní jít dřív, než by si mě všimla. Pak mi mohla prozradit až příliš mnoho.

„Christine, co tady děláš?“ zeptal jsem se.

„Tome, to je mi ale překvapení.“ Hned, jak to dořekla, jsem se otočil a podíval se na Kate. Seděla tam a mně bylo jasné, že chce vědět, o co jde. Musím jí to říct co nejdřív. Déle už jí to tajit nemohu.

„Prosím řekni mi, že ten stůl pro tři není pro tebe a...“

„Mika s Alex. Pro koho jiného?“ To ne. Nechtěl jsem, aby se to dozvěděla takhle.

„Musíš je zdržet, dokud neodejdeme. Kate o ničem neví. Ale dneska jí to řeknu.“ Christine přikývla na souhlas a hned vytáhla s tašky mobil, aby je varovala. Já jsem zatím přišel zpátky ke Kate.

„Už musíme jít,“ řekl Tom, když se vrátil. Ještě se mi nechtělo odcházet. Líbilo se mi tady a nechtěla jsem náš den skončit tak brzo. Tom ale vypadal, že nehodlá o ničem diskutovat. Zvedla jsem se tedy a vzala si svojí tašku.

„Běž zatím do auta. Já ještě zaplatím,“ řekl Tom a podal mi klíče. Když jsem procházela kolem té ženy, všimla jsem si, že si mě prohlíží. Měla jsem tolik otázek. Všechno bylo normální, než přišla ona. Pak se Tom začal chovat zvláštně a najednou měl naspěch. Tohle mi pak bude muset vysvětlit.

Když jsem vyšla ven z cukrárny, šla jsem přímo k autu. Venku bylo krásně, svítilo sluníčko. Nechtěla jsem na Toma čekat v autě, a tak jsem si do něj dala jenom tašku a opřela jsem se o dveře. Na sobě jsem měla červené letní šaty s malými černými puntíky, na zádech

odhalené krajkou. Dívala jsem se na dveře cukrárny a čekala na Toma. Kolem mě procházela spousta lidí, ale jeden mi zůstal v paměti. Byl to mladý kluk, kolem 15 let, s krátkými tmavě hnědými vlasy. Byla s ním ještě nějaká dívka, ale té jsem nevěnovala pozornost. Když kolem mě prošel, zdálo se mi, že se na mě snaží nenápadně podívat. Moc mu to teda nešlo, ale předstírala jsem, že jsem si toho nevšimla. Když došli ke dveřím cukrárny, kluk něco pošeptal dívce, a ta se otočila. A podívala se přímo na mě. Tohle už bylo zvláštní. Mám snad na sobě něco špatného, že mě dneska všichni tak pozorují? Než jsem ale stihla své myšlenky dále rozvinout, ve dveřích se objevil Tom. Šel přímo ke mně a těch dvou lidí si ani nevšiml. Já jsem ale viděla, že se na mě pořád dívají.

„Promiň, chvílku to trvalo,“ řekl Tom, když přišel. Nevím, proč jsem to udělala, ale položila jsem mu ruce kolem krku, přitáhla si ho k sobě a políbila jsem ho. Asi jsem chtěla, aby všichni věděli, že je můj, že patříme k sobě. Tom mi položil ruce kolem pasu a polibek mi oplatil.

„To jsem ti tolik chyběl?“ zeptal se, když mě pustil a obcházel auto k místu pro řidiče. „Ani nevíš, jak moc,“ odpověděla jsem.

Když jsme projížděli okolo cukrárny, podívala jsem se na místo, kde předtím stáli ti dva. Nevěřila jsem svým očím. Teď u nich stála i ta žena z cukrárny.

.....

Celou cestu domu jsme mlčeli. Jednak jsem nechtěla Toma rušit při řízení, a jednak jsem si v hlavě pořád dokola přehrávala, co se stalo v cukrárně. Těch tajností kolem Toma a jeho života bylo už příliš. On o mně věděl úplně všechno. Moje dětství; kam jsem chodila do školy; vše o mé rodině. Prostě všechno. A o sobě mi Tom neřekl nic. Mrzelo mě, že přede mnou má tajemství. Ale ve vztahu by si přece měli lidé říkat všechno. Rozhodla jsem se, že to změním. Nejdřív počkám, jestli mi objasní tu cukrárnu, a když ne, tak se ho na to zeptám sama.

„Kate?“ vyrušil mě z mého přemýšlení Tom. Stál u otevřených dveří od auta a čekal, až vystoupím. Vůbec jsem si nevšimla, že už jsme přijeli na louku. Vystoupila jsem z auta a beze slov jsem odešla do domu. Doufala jsem, že mu dojde, že jsem na něj trochu naštvaná. A že mi dluží vysvětlení.

Šla jsem rovnou do koupelny a umyla si ruce. Zhluboka jsem se nadechla a vrátila se do kuchyně. Tom už seděl u stolu a čekal na mě. Posadila jsem se naproti němu a čekala, až začne.

„Asi bych ti měl něco vysvětlit.“

„No, to bys tedy měl. Ty o mně víš úplně všechno. Ale já o tobě nevím vůbec nic,“ řekla jsem a položila jsem mu své ruce na ty jeho, „a já si myslím, že to není spravedlivé. Chci o tobě vědět i ten nejmenší detail. Chci znát tvé problémy, abych ti mohla pomoci. Ani nevíš, jak mě mrzelo, že všechny své telefonáty si vyřizuješ venku, jen abych tě neslyšela. Třeba tenkrát v noci, když si se s někým loučil slovy: Mám tě rád. Tohle bys přece neřikal jen tak někomu. Jestli někoho máš, tak proč...“

„Ne Kate, takhle to není.“

„Tak jak to tedy je? Já už takhle vážně dál nemůžu. Byla to ta žena, s kterou ses bavil dnes v cukrárně? Ta byla pěkná, musím uznat, že vkus máš dobrý...“

„Té noci jsem mluvil se svou dcerou.“ Ta slova mě šokovala. Tak on má dceru. Najednou mi do sebe začalo všechno zapadat. Ten pokoj naproti koupelně bude její. Je zamčený, aby měla své věci v soukromí, když tu není.

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“ řekla jsem nakonec.

„Asi jsem tě nechtěl vyděsit. Nevěděl jsem, jestli bys se mnou chtěla být, kdybys věděla, že mám děti. A já jsem o tebe nechtěl přijít.“

„Děti? Vážně jsi řekl děti?“ zeptala jsem se šokovaně.

„Jo. Jmenují se Mike a Alex.“

„Kolik jim je?“

„Mikovi 16 a Alex bude 18 let.“ Páni. Nemohla jsem tomu uvěřit. Vždyť by to klidně mohli být mí sourozenci. A pak mi to došlo.

„To byli oni,“ řekla jsem nahlas.

„O čem to mluvíš?“

„Když jsem na tebe čekala před cukrárnou. Opřela jsem se o auto a dívala se, jestli už nejdeš. A pak kolem mě prošli kluk s holkou. Ten kluk si mě prohlížel, a když došli ke dveřím cukrárny, tak něco pošeptal té dívce. Ona se pak otočila a podívala se přímo na mě. Myslela jsem, že mám třeba jenom něco na šatech nebo tak. Pak ses objevil ty, nastoupili jsme do auta a odjeli. A když jsme projížděli kolem nich, byla s nimi i ta žena z cukrárny.“ Jakmile jsem to dořekla, něco mě napadlo. Co když ta žena byla jejich máma? Ale nebyla nějak moc mladá? Tomovi asi došlo, nad čím přemýšlím, protože řekl:

„Christine není jejich matka. Ta je mrtvá.“ Když to dořekl, jeho výraz zesmutněl. Nevěděla jsem, co mu na to mám říct. Vstala jsem od stolu a přešla k němu.

„Omlouvám se. Tohle jsem nevěděla.“

„To jsi ani nemohla,“ pronesl. Sedla jsem si na Toma a objala ho.

„Chceš mi o tom povědět?“ zeptala jsem se opatrně.

„Máš právo to vědět. Jen se bojím, že až ti to dopovím, budeš chtít odejít.“ Když to řekl, podíval se mi do očí. Viděla jsem tolik bolesti. Chtěla jsem mu nějak pomoc, ale ani s tímhle nic nezmůžu.

„Tome, to se nikdy nestane. Miluju tě, a na tom se nikdy nic nezmění. Vždycky tu pro tebe budu.“ Pak jsem ho políbila.

„Já ani nevím, kde mám začít,“ spustil Tom. „Když jsem se s Mary seznámil, bylo mi 15. Mary byla o 3 roky starší. Byla to prakticky láska na první pohled. Trávili jsme spolu každou volnou chvíli. Když se dozvěděla, že jsem kouzelník, sblížilo nás to ještě víc. Asi po roce Mary otěhotněla, a pak se narodila Alex. Byl jsem tehdy ještě příliš mladý, ale já jsem Mary miloval tak moc, že jsem s ní chtěl mít rodinu. Všechno bylo dokonalé. Po dvou letech se nám narodil ještě Mike. Mělo mě napadnout, že se něco děje. Po celé ty tři roky jsem prakticky nemusel se Simonem bojovat. Jenže když byl Mikovi 1 rok, všechno se změnilo.“ Chtěla jsem, aby mi řekl zbytek.

„Tome, jestli mi to nechceš říct, tak...“ řekla jsem, ale Tom mě přerušil.

„Když ti to nedořeknu dnes, tak už nikdy.“ Pomalu jsem přikývla na souhlas. „Tenkrát jsme jeli na rodinný výlet. Počasí bylo nádherné. Zajeli jsme do lesa, kde jsme si rozložili deku a udělali jsme si malý piknik. Připadal jsem si tak šťastný. Alex běhala pořád dokola a malý Mike se smál.

Ale pak přišel Simon. Bylo to tak nečekané a rychlé, že jsem ani nestihnul zareagovat. Nějak mě omráčil, a když jsem se probudil, uviděl jsem svoji noční mŕu. Neměl jsem tušení, kde se nacházím. Vedle mě stál Simon a smál se. Když jsem se rozhlédl, uviděl jsem Mary, svázanou provazy. Někam se dívala. Když jsem se otočil, abych zjistil, co upoutalo její pozornost, ztuhla mi krev v žilách. Mike a Alex byli uprostřed malého ostrůvku, všude kolem nich byla jenom voda. A ta postupně přibývala. Už jsem se chtěl rozběhnout, abych je zachránil, když v tom mi Simon řekl: „Ne tak rychle. To by nebyla žádná zábava! Podívej se támhle.“ Ukazoval na Mary. Nejdřív jsem nechápal, co mi chce ukázat, ale pak jsem to uviděl. K Mary se přibližoval nějaký tvor. Nevím, co to bylo. Byl velký, s temně rudýma očima. A Mary se nemohla pohnout.

Pak mi to došlo. Nemohl jsem zachránit všechny. Musel jsem si vybrat. Buď zachráním Mary před tou šelmou, nebo své děti před utopením. Bylo mi hrozně. Nevěděl jsem, co mám dělat. Podíval jsem se na Mary. Upírala na mě prosebný pohled. A pak mi řekla: „Zachraň je.“ Ta slova mě zasáhla. Nechtěl jsem o ni přijít. Tolik jsem ji miloval. „Mary, ale...“ jenže mě nenechala nic říct. „Nehádej se se mnou. Prostě to udělej a postarej se o ně.“ A na závěr dodala: „Miluju tě.“ „Vždycky tě budu milovat,“ odpověděl jsem jí a naposled jsem na ni pohlédl. Pak jsem se otočil a rozeběhl jsem se k dětem. Voda mi sahala do půlky pasu. Běžel jsem, jak nejrychleji jsem mohl. Každého jsem vzal do jedné ruky a šel zpátky. Když jsem se vrátil až na místo, kde jsem stál původně, po Mary nebyla ani stopa. Všichni zmizeli, ta šelma, Mary i Simon. Nikdy jsem se nedozvěděl, co se s ní stalo. Jediné, co po ní zůstalo, byl červený šátek, který jsem jí dal k narozeninám.“ Páni. Čekala jsem snad všechno, ale tohle opravdu ne. Simon se mi hnusil ještě víc, než do teď. Nenáviděla jsem ho z celého srdce. Podívala jsem se na Toma. Po tvářích mu stékaly slzy. Neuměla jsem si ani představit, jak těžké to pro něj muselo být. Nechápala jsem, jak to mohl zvládnout. Tak hrozně moc jsem ho obdivovala.

„Je mi to líto,“ to bylo to jediné, co jsem dokázala říct.

„Teď znáš celou pravdu,“ řekl a utíral si slzy.

„Chci, abys věděl, že tě miluju, a že tě nikdy neopustím. Říct mi to pro tebe muselo být opravdu těžké. Jsem ráda, že jsi to udělal. Teď konečně chápu, proč o mě máš takový strach. A jsem vděčná za to, že tě mám. Jsi to nejúžasnější, co mě kdy mohlo potkat.“

„Po tom, co se stalo, jsem si myslel, že už se nikdy do nikoho nezamiluju. Ale pak jsem našel tebe. Změnila jsi mě. Před tím jsem byl jak tělo bez duše. Přežíval jsem jenom díky dětem. Vrátila jsi mi chuť do života. Miluju tě, ale Mary zůstane v mém srdci navždycky.“ Odpověděl mi. Nikdy jsem nevěřila, že bych mohla pro někoho být tak důležitá, jako pro něj.

„Já po tobě ani nechci, abys na ni zapomněl. Jsem si jistá, že se na tebe odněkud dívá a chrání tě.“

Kateřina Majstríková

„Snad máš pravdu. Ale teď už na to nechci myslet. Pojďme spát. Zítra bude dlouhý den.“

„Máme něco v plánu?“ zeptala jsem se.

„Ano. Pozvu Mika a Alex na oběd. Chci, abys je konečně poznala.“

„Tak dobře. A teď už jdeme do postele.“